Zaman Dedektifleri

Tutankamon'un Sırrı

Fabian Lenk

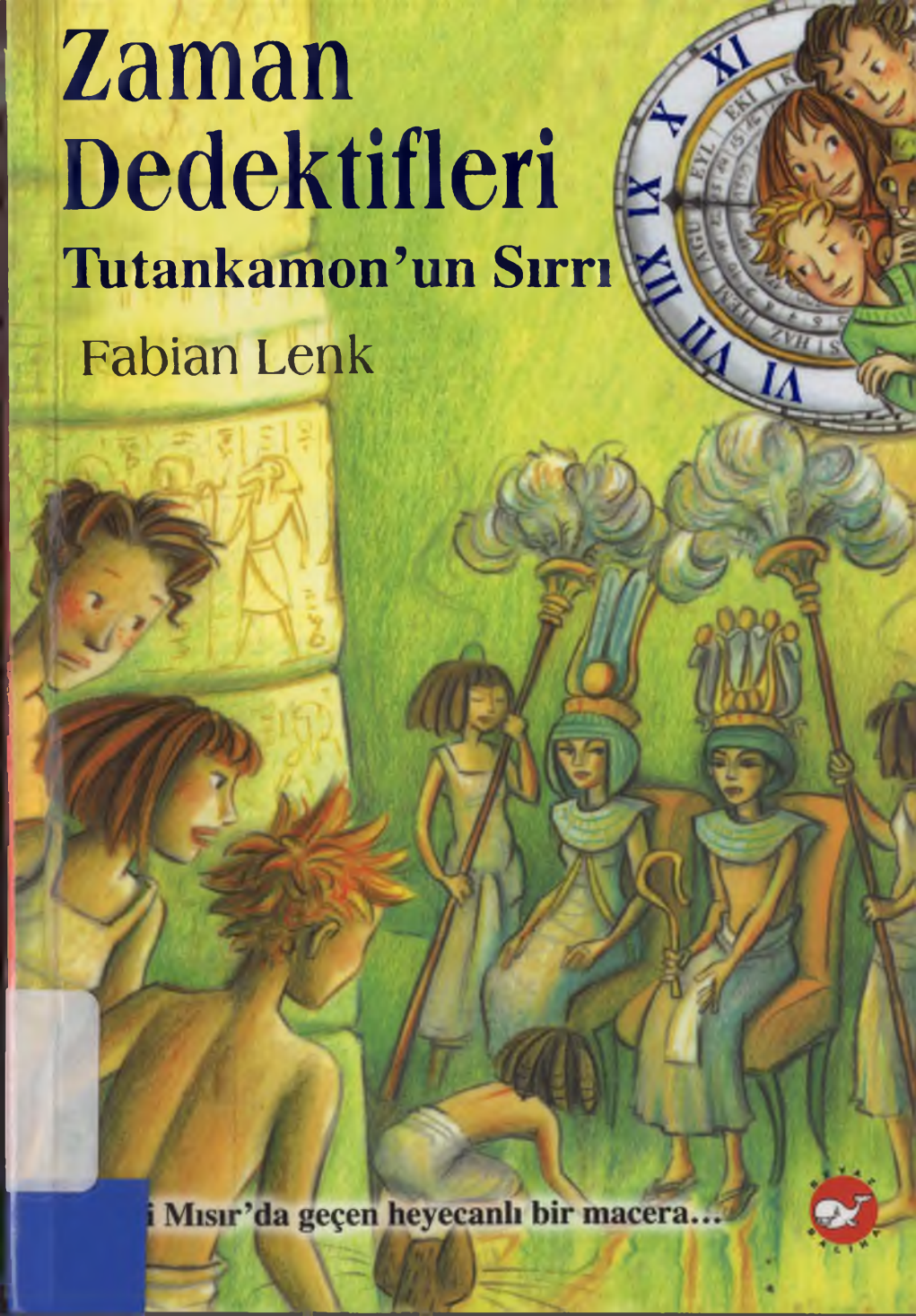

...i Mısır'da geçen heyecanlı bir macera...

Eski Mısır'da geçen heyecanlı bir macera...

M.Ö. 1327 yılında Mısır...
Genç firavun Tutankamon'un beklenmedik ölümü, halkını yasa boğmuştur. Ancak bu bir kaza mıdır yoksa işin içinde başka olaylar mı vardır?
Bu gizemin peşine düşen Zaman Dedektifleri nasıl bir tehlikenin içinde olduklarının farkında değillerdir. Bakalım dedektiflerimiz bu olayın üstesinden gelebilecekler mi?

Üç yakın arkadaş; Güneş, Maya ve Ateş, eski bir kütüphanedeki zaman tünelinden geçerek istedikleri tarihe ve yere gidebiliyorlar.
Bu tünelin yardımıyla eski Mısır'a giden üç arkadaşın bu macerasını soluk soluğa okuyacaksınız.

8 yaş ve üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

ISBN 978

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2011

ZAMAN DEDEKTİFLERİ - 5
Tutankamon'un Sırrı
Fabian Lenk

Özgün adı: Die Zeitdetektive
Geheimnis um Tutanchamun

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

ISBN: 978-975-999-546-1

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Ravensburger firmasından alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Yasemin Büte
Son okuma: Aslı Onat
Almancadan çeviren: Saadet Tomak
Resimleyen: Almud Kunert
Kapak ve sayfa tasarım: İlknur Muştu

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03
Faks: 0212 544 87 86

Zaman Dedektifleri - 5

Tutankamon'un Sırrı

Fabian Lenk

Almancadan çeviren:
Saadet Tomak

Resimleyen:
Almud Kunert

İÇİNDEKİLER

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya 7
Şahin 9
Yola Koyulma Vakti 17
Lanet 23
Saraydaki Ölüm 31
Kötülük Tanrısı 42
İlk Şüphe 48
Çakalların Saldırısı 58
Zindan 66
Kurtarma Ekibi 72
İhanet 82
Gizli Ulak 90
Hedef Yakın 101
Konuşma Yasağı 113
Veda 127
Tutankamon Kimdir? 130
Sözlük 135

Zaman Dedektifleri –

Maya, Güneş, Ateş ve Kiya

Becerikli Maya, akıllı Güneş, çevik Ateş ve gizem dolu Mısırlı kedi Kiya, ortak bir sırrı paylaşan dört arkadaş…

Benedikt Manastırı'ndaki St. Bartholomeus Kütüphanesi'nin bir anahtarı da onlarda. Bu kütüphanedeki gizemli zaman tüneli "Tempus"dan zamanın çeşitli boyutlarına geçmek mümkün. "Tempus"da zamanın nabzı atıyor ve burada, her birinin arkasında başka bir zaman dilimi saklanan binlerce kapı bulunuyor. Dört arkadaş bu kapılardan geçerek tarihin istedikleri dönemine, örneğin Mısır'daki firavunlar devrine ya da Antik Roma'ya ulaşabiliyorlar.

Zaten çocuklar ne zaman heyecanlı olaylar yaşanan bir dönemle ilgilenseler ya da geçmişte yaşanmış gizemli bir olayın kokusunu alsalar, Tempus sayesinde o zamana gidiyorlar.

Tempus, yolcularını geri de getiriyor. Küçük kafadarların tek yapması gereken, geçmişe yaptıkları yolculukta ilk ayak bastıkları noktaya gitmek. Geriye dönüş yolu da aynı noktada

açılıyor çünkü.

Bu yolculuk çocuklara birkaç gün sürmüş gibi gelse de günümüzdeki karşılığı saniyelerle ölçülüyor. Böylece zaman dedektiflerimizin geçmişe yaptıkları gizemli yolculukları kimse fark etmiyor.

Şahin

Okul otobüsü, geçmişi ortaçağa kadar uzanan küçük bir şehir olan Siebenthann'ın parke taşlı caddesinde sarsılarak ilerliyordu. İçinde *Venezia Pastanesi*'nin de yer aldığı eski merkezin yayalara ayrılmış kısmına gelince geniş bir yay çizen otobüs, köprüden geçerek yirmi kilometre uzaklıkta bulunan komşu şehirdeki etnoloji* müzesinin otoparkına girdi. Şoför, aracın kapılarını açar açmaz yirmi altı öğrenci birden aşağıya fırlayıp gri spor ceketi yıpranmış, kısa boylu öğretmenlerinin çevresine toplandı.

Öğretmen kollarını havada sallayarak "Susun!" diye bağırdı. "Hayatınızda bir kez olsun doğru dürüst davranın!"

"Sevgili Tan Bey'imiz bugün oldukça gergin görünüyor," diye mırıldanan Ateş, başını öne eğip gülümsemesini gizledi.

"Haklısın," dedi Maya. "Belki de az sonra Tutankamon'un karşısında duracağı için gerilmiştir."

Güneş, çocuklardan birinin getirdiği, bir o yana bir bu yana

* İnsan ırklarının kökenini, oluşumunu, yeryüzüne yayılışını ve aralarındaki bağlantıları inceleyip karşılaştıran bilim dalı. (Ed. N.)

uçup duran maket uçağa çarpmamak için başını eğdi. Bir yandan da "Tan Bey de biz de firavunun önünde değil, öldüğünde çıkartılan kalıbının önünde duracağız," diye açıklama yaptı. "Ya senin şu kocaman çantanda ne var Maya?"

Yanakları kızaran Maya aceleyle, "Önemli bir şey yok," diye yanıt verdi. "Yalnızca ufak tefek atıştırmalıklar işte..."

Güneş, yan gözle Maya'ya baktı. Sesini çıkarmamıştı ama kızın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştı. Tam bir şeyler söyleyecekken Tan Bey'in "Bütün biletler bende," diye seslendiği duyuldu. "O nedenle öne geçmek için itişip kakışmaya gerek yok."

"Siz hiç dert etmeyin Tan Bey!" diye bağırdı bir öğrenci.

Gülüşmeler yükseldi. Öğretmenleri, çocuğu duymamış gibi davranarak grubun önüne düşüp girişe doğru ilerledi. Öğrenciler de onu izlediler.

"Doğrusunu isterseniz sergiyi göreceğime çok seviniyorum," dedi Güneş. "Şehir şehir dolaşan bu serginin bizim buraya da gelmesi büyük şans. Üstelik meşhur altın maske de sergi kapsamındaymış. Bu maskeye değer biçilemiyormuş diye duydum. Sanırım..."

Maya birden, "Hey, şu şahine bakın!" diyerek Güneş'in sözünü kesti. Kız, eliyle az ilerideki devasa kayın ağacını gösteriyordu. Ağacın dalında göğsü kahve-beyaz renginde bir şahin duruyordu.

"E, ne olmuş?" diye söylenen Güneş, sözünü kestiği için Maya'ya bozulmuştu. "Bu şahinin sıradışı bir özelliği mi var?"

"Bilmiyorum," dedi Maya omuz silkerek. "Bana sanki bize bakıyor gibi geldi de..."

Güneş şaşkınlıkla "Anlamadım?" diye karşılık verdi.

"Sana öyle gelmiştir," dedi Ateş.

Maya sustu ama Güneş'in Tutankamon hakkındaki sözlerini dinlerken kuşu gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Konuşurlarken bir yandan da girişin önündeki merdivenleri çıkıyorlardı. Sonunda şahinle aynı yüksekliğe ulaştılar. Maya artık emindi: Hayvan resmen onlara bakıyordu!

İki dakika içinde müzenin girişine gelmişlerdi. Danışmanın önünden geçerlerken Maya, son bir kez dönüp arkasına baktı. Kuş her zamanki yerinde oturuyordu. Ne var ki, bu kez başını çevirmiş, doğrudan Maya'ya bakıyordu. Göz göze geldiklerinde Maya, adeta içinin yandığını hissetti. Kara gözlü gizemli kuş, delici bakışlarını kıza dikmiş, sanki onun içini görmeye çalışıyordu. Maya bakışlarını kaçırıp aceleyle müzeye girdi.

* * *

Öğrenci grubu, özel serginin düzenlendiği salonları gezmeye başlamıştı. En önde yürüyen tarih öğretmenleri Tan Bey, heyecanla oradan oraya koşturup duruyordu. Birkaç dakika önce firavuna son yolculuğunda eşlik eden ya da diğer taraftaki ya-

şantısını güzelleştirmeleri için mezarına yerleştirilen eşyaları görmüşlerdi. *Skarabe** denilen *bokböceği* şeklindeki altın iğne; şahin biçimli kolye ucu; *lapis lazuli* yani lacivert taşından yapılmış çift halkalı yüzük; gökyüzü tanrıçası *Hathor*'un** başıyla süslenmiş elli santim uzunluğundaki parfüm vazosu; renkli kristallerle çalışılmış, som altından bir broş; bir gümüş *ankh****; pahalı taşlarla işlenmiş fildişi mücevher kutuları, hayranlıkla inceledikleri parçalardı.

Hükümdarların, altın parmaklı, aslan başlarıyla süslü divanı da çok değerli olmalıydı. İlgi çeken mezar eşyalarından biri de maviye boyanmış, kilden bir heykeldi. Önündeki minik tabelada *uşebti* yazan bu heykelin açıklamasında firavunun işlerini görecek hizmetkâr olduğu yazıyordu. Heykelcik bir vitrinde beyaz kadife, küçük bir yastığın üstünde duruyordu. Fakat ellerinde mızraklarla kapının iki yanında durarak mezarı koruyan insan boyundaki, iki ahşap savaşçı heykeli, ondan daha etkileyiciydi.

Sergideki zenginlik Maya'yı da etkilemişti. Şahini neredeyse unutmuştu. Dikkatini vermek zorunda kaldığı başka bir şey vardı. Çantası son on dakikadır canlanmaya başlamış gibiydi.

---

* Mısırlıların yaratıcı ile ilişkilendirdikleri ve muskalarda kullandıkları kutsal bir böcek. (Ed. N.)

** Mısır mitolojisinde Samanyolu galaksisinin kişileştirilmesini temsil eder. (Ed. N.)

*** "T" harfinin üzerine oturtulmuş küçük bir daireden ibaret olan en yaygın eski Mısır sembolüdür. "Nil'in anahtarı" olarak da bilinir. (Ed. N.)

İçinde bir kıpırtı vardı. Kız çantayı göğsüne bastırıp "Psst, sık dişini. Neredeyse geldik," diye fısıldadı.

Tan Bey kollarını iki yana açarak "Şimdi bu olağanüstü serginin en muhteşem bölümünü göreceğiz," dedi. "12 Şubat 1924 tarihinde ünlü arkeolog Howard Carter, şahin başlı tanrının tabutunu açtırdı. Daha sonra..."

"Şahin başlı tanrı mı?" diye mırıldandı Maya irkilerek. Ağaçtaki şahini anımsamıştı. Gözlerini dikip onu nasıl da izlemişti! "Şahin başlı tanrı da neyin nesi?"

Tan Bey tek kaşını kaldırarak "O zamanlar Mısır'ı yöneten firavun, Tanrı *Horus*'u temsil ediyormuş. Horus, *İsis* ile *Osiris*'in çocuğudur ve gökyüzü tanrısıdır. Bu nedenle de şahin biçiminde canlandırılır. Anladın mı?" dedi.

Aklı başka yerde olan Maya, "Tutankamon, şahin başlı tanrı demek..." diye mırıldandı.

Tan Bey başını sallayarak "Aynen," dedikten sonra Tutankamon'un mezarı konulu öyküsüne döndü.

"Heyecan verici bu keşiften kısa süre sonra bir dizi gizemli ölüm olmuş. Çok kısa bir süre içinde beş ünlü İngiliz arkeolog ölmüş. Ölmeleri için hiçbir neden yokmuş. Kimse bu olayları açıklayamamış. Arkeologların tek ortak yanları, Firavunlar Vadisi'nde uzun zamandır Tutankamon'un mezarını araştıran Howard Carter'ın arkadaşı olmalarıymış. Tabii hemen firavunun lanetiyle ilgili dedikodular uydurulmuş. Her yerde adam-

ların bu lanetin kurbanı olduğu söyleniyormuş. Zaten firavunun mezarının hemen girişindeki duvara bununla ilgili gözdağı veren bir yazı kazınmış."

Dikkatle Tan Bey'i dinleyen Ateş, "Duvarda ne yazıyormuş?" diye atıldı.

Tan Bey gözlüğünün üstünden bakarak "Senin de tahmin edeceğin gibi mezarın eşiğinden geçmeye cüret eden herkesin ölümle cezalandırılacağı yazıyormuş elbette," dedi.

Ateş düşünceli bir biçimde, "Ama o zaman Carter'ın da lanetin kurbanı olması gerekmez miydi?" diye söylendi.

Tan Bey başını salladı.

"Bunda haklısın. Fakat nedense Carter'a bir şey olmamış. Yine de diğer beş ölümün nedeni açıklanamadı ve lanetin dedikodusu kuşaktan kuşağa yayılarak günümüze dek geldi."

Öğretmenleri, sınıfı kurşungeçirmez camdan bir vitrinin önünde durdurdu. Firavunun altın maskesi, işte bu vitrinde sergileniyordu. Tarih derslerinde esneyip duran öğrenciler bile paha biçilemeyen bu sanat eserinin önünde büyülenmiş gibiydiler.

Ateş, Güneş ve Maya, maskenin önünde uzayıp giden kuyruğun en arkasındaydılar. Sıra kendilerine gelsin diye sabırla bekliyorlardı.

O sırada Tan Bey, "Tutankamon M.Ö. 1327 yılında Teb'de öldüğünde on sekiz yaşındaymış," diye anlatıyordu. "Belki hasta-

lanıp ölmüştür. Kim bilir, belki de öldürülmüştür. Bu da tarihteki bilinmeyen olaylardan biridir. Firavunun ölümünde dikkate değer bazı yanlar bulunmaktadır. Örneğin Tutankamon'un başında bir yara vardır. Bu yaranın düşmekten mi kaynaklandığı yoksa ölümüne mi neden olduğu bilinmemektedir. Gördüğünüz gibi yanıtsız kalmış bazı sorular vardır ve bunlar büyük olasılıkla hiçbir zaman yanıtlanamayacaktır."

Çocuklar bakıştılar. Maya, Güneş ve Ateş konuşmadan da anlaşıyorlardı. O sessizlik anında, zaman tüneli "Tempus"a gitme vaktinin geldiği kesinleşmişti!

Sonunda üç arkadaş vitrinin önüne gelebilmişti. Tan Bey ile sınıfın geri kalanı ilerlemeyi sürdürürken, sesleri giderek uzaklaşıyordu. Üç çocuk yan yana durmuş, genç yüz hatları huzurlu ve rahat bir ifadeye bürünmüş, cilalanmış gibi parlayan altın maskeyi saygıyla seyrediyorlardı. Beyaz kuvars ve volkanik bir cam olan siyah *obsidiyenle* yapılmış gözlerde güvenli bir bakış vardı.

Birden irkilen Ateş, Maya'ya dönerek "Bu da neydi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Maya masum masum gözlerini kırpıştırarak.

"Çantandan gelen gürültüyü, diyorum elbette," diyen Ateş gülümsüyordu. "Bana sorarsan, bir kedi mırıltısına benziyordu."

Maya utanmıştı. "Tamam, tamam." Onları izleyen kimse ol-

madığını görünce çantasının fermuarını açtı. Çantadan fırlayan Kiya, bir hamlede yere atladı.

Maya özür dilercesine, "Bir Tutankamon sergisi söz konusuyken onu evde bırakamazdım herhalde," diye mırıldandı. "Sonuçta Mısır onun vatanı!"

Ateş'le Güneş usulca güldüler.

"Bizim küçük kaplanın ortalıkta gezinmesi müze görevlilerinin pek hoşuna gitmeyecektir ama önce onu görmeleri gerek," diyen Güneş eğilip kediyi okşamak istedi ama Kiya geri çekildi. Kedi, iri iri açtığı gözleri ve dimdik olmuş kuyruğuyla maskenin sergilendiği vitrinin çevresinde dönüp duruyordu. Sonunda Maya, Kiya'yı kucağına almayı başardı.

"Haydi gelin! Yoksa gruptan kopacağız," diyen Ateş, Tan Bey ile diğer öğrencilerin gittiği yöne doğru ilerledi. Güneş de onu izledi. Yalnızca Maya, kucağında Kiya ile vitrinin önünde biraz daha oyalandı. Kediyi okşarken "Ne şahane bir maske, değil mi?" diye mırıldandı. Hayvanın bedeni bir anda gerildi. Sırtındaki tüyler dimdik olmuştu.

Maya "Neyin var?" diye sordu ama o da görmüştü. Altın maskedeki gözler hareket etmişti sanki! Acaba göz yanılması mı olmuştu? Cam vitrindeki bir ışık yansıması nedeniyle ona öyle gelmiş olmalıydı. Ne var ki, maskeye daha yakından bakan Maya, artık emindi: Gözkapakları titriyordu! Maya korkudan felce uğramış gibiydi.

Yola Koyulma Vakti

Kiya, bir sıçrayışta Maya'nın kucağından yere atladı. O anda Maya da daldığı uyuşukluktan kurtularak korkuyla "Ateş, Güneş!" diye bağırdı.

Arkadaşlarının sesindeki korku, çocukların dikkatinden kaçmadı. Hemen dönüp kızın yanına koştular.

Maya, "Ba... bakın," diye kekeleyerek altın maskeyi işaret etti.

"Neye bakacağız? Ben sıradışı bir şey görmüyorum," dedi Ateş.

Maya kendini zorlayarak maskeye bir daha baktı ama Ateş doğru söylüyordu. Maske öylece duruyordu.

"Fakat az önce..." diyen kızcağız, sözlerine daha fazla devam edemedi. Nasılsa ona kimse inanmayacaktı. Ateş'le Güneş bile. Olanlar çok çılgıncaydı! Belki de kızın çok geniş bir hayal gücü vardı.

"İyi misin Maya?" diye sordu Güneş. "Yüzün bembeyaz."

Maya başını sallayarak, "İyiyim," dedi. "Haydi, çabuk çıka-

lım buradan." Kiya'yı yanına çağırdı. Hayvanı yeniden çantaya sokması için fazla uğraşması gerekmedi.

* * *

Yarım saat sonra üç arkadaş diğerleriyle birlikte otobüse doğru yürüyorlardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Sergi, herkesi çok etkilemişti.

Maya, kayın ağacının yanından geçerlerken dalların arasına bir göz atmaktan kendini alamadı. Şahinin hâlâ orada olduğunu görmek, nedense onu hiç şaşırtmamıştı! Maya, kuş tarafından izlendiği duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Bir an arkadaşlarının dikkatini çekmeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Ateş'le Güneş kapris yaptığını söyleyeceklerdi nasılsa. Üstelik maske konusundaki o komik olaydan sonra, pek haksız da sayılmazlardı.

Maskenin gözleri ona neden öyle gelmişti acaba? Hareket ettiklerine yemin edebilirdi. Sonra şahin... neden onun dikkatini çekmişti? Bütün bunlar sanki "Şahin Başlı Tanrı"nın sırrını çözmeleri için bir çağrıydı. Yoksa bu çağrı onlara değil de Kiya'ya mı yönelikti? Bu, Maya'ya daha mantıklı geliyordu. Sonuçta Kiya'nın kökenleri Eski Mısır'daydı. Kim bilir belki de kedi geçmişle günümüz arasında bir tür bağlantıydı. Neyse ne... Maya artık arkadaşlarıyla Teb'e, Tutankamon'un öldüğü yıla bir zaman yolculuğu yapmakta

kesin kararlıydı. Arkadaşlarının peşinden otobüse binerken düşünceli ve sessizdi.

Otobüsün en arka sırasına oturduklarında Güneş, "Yolculuğumuza saat kaçta başlıyoruz?" diye fısıldadı.

Ateş, "Saat altıdan önce olmaz," diye yanıt verdi. "Antrenmanım o zaman bitiyor."

"Saat altı bana uyar," dedi Maya yalnızca.

Güneş'e de uyuyordu. "Saat altı iyidir. O saatte kütüphane de kapanmış olur." Gülümseyerek "En azından diğerleri için..." diye ekledi.

* * *

Çocuklar, serin sonbahar havasında Bartholomeus Manastırı'nın kütüphanesine doğru yürürlerken, ortalık yavaştan kararmaya başlamıştı.

Üç kafadarın hedefi, önlerindeki kalın duvarların ardında gizleniyordu. Kütüphane, yalnızca değerli kitapları değil, gizemli zaman tüneli "Tempus"u da barındırıyordu içinde.

Güneş çantasını karıştırarak kütüphanenin anahtarını buldu. Kısa süre sonra da Ateş ve Maya ile birlikte tarih kitaplarının bulunduğu salondaydı. Ne de olsa zaman yolculuğuna çıkmadan önce Tutankamon dönemine ilişkin bilgi toplamaları gerekecekti.

Kiya hâlâ oldukça huzursuzdu; bir dakika bile oturmuyor, kütüphanenin içinde dolanıp duruyordu.

Mısır tarihi konulu bir kitap bulan Maya, masalardan birine yerleşip okumaya başladı. On dakika sonra da "İşte!" dediği duyuldu. "Bakın burada Tutankamon'dan söz ediliyor. Yazılanlar temelde Tan Bey'in anlattıklarına benziyor. Firavun çocukken tahta çıkmış ve yetişkin oluncaya dek tüm yönetim Vezir Aya'nın elindeymiş. Aslında Tutankamon pek önemli bir firavun değilmiş. En ilginç yanı mezarının yağmalanmamış oluşu. Mezarı bulunduğunda ortaya çıkan hazine, gerçekten eşsiz ve çok değerliymiş. Bunun dışında..."

Çocuklar, birden cama vurulmasıyla irkildiler.

Pencereye dönen Maya, gözlerine inanamadı. Pencerenin pervazında kuş siluetini andıran bir gölge duruyordu. Maya dışarıda, karanlıkta duran gölgenin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Hızlı adımlarla pencereye yaklaşıp camı açmasıyla şahin içeri daldı. Kütüphanede bir tur attıktan sonra ortaçağ dönemine ait kitaplarla dolu raflardan birinin tepesine kondu. Kiya sinirli sinirli gezinmeyi bırakmış, gelip gözlerini ondan ayırmayan şahinin karşısına oturmuştu. İki hayvan karşılıklı bakışıyorlardı.

"Kuşu niçin içeri aldın?!" diye bağırdı Ateş. "Onu buradan asla çıkaramayız!"

Maya hiç duraksamadan "Çıkarırız, merak etme," diye mırıldandı. "Çünkü bu öyle sıradan bir kuş değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu, sabahki şahin, hatırlamadınız mı? Hani sabah müzeye girmeden önce göstermiştim ya."

Ateş ağzında bir şeyler gevelerken, Güneş hayretle kafasını kaşıyordu.

"Bu kuş sanki bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor," dedi Maya usulca.

Şahin, kızın söylediklerini anlamış gibi havalandı ve ortaçağ kitaplarının ardında uzanan koridorda ilerlemeye başladı.

"Gelin!" diye bağıran Maya, kuşun peşinden koştu. Nedense şahinin özenle gizlenen zaman tüneline yöneleceğinden emindi. Nitekim öyle de oldu. Şahin şimdi de kanatlarını açmış, rayların üzerinde hareket edebilen raflara doğru süzülüyordu. Bu rafların ardında Tempus gizliydi.

Maya arkadaşlarına dönüp "Teb şehrine, Tutankamon'un öldüğü zamana gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. "M.Ö. 1327'ye?"

Çocuklar başlarını salladılar. Kiya heyecanla miyavladı. Maya, Güneş ve Ateş, güçlerini birleştirerek rayların üstüne oturtulmuş koca kütüphaneyi yana kaydırmayı başardılar. Tempus'un siyah, süslü kapısı ortaya çıkmıştı. Çocukların kalpleri, her zamanki gibi giderek artan bir heyecanla çarpıyordu. Bu odaya girmek onlar için hiçbir zaman sıradan bir olay olmayacaktı. Sessizce kapıyı açıp Tempus'un mavimsi bir ışığa

boğulmuş, sisli, karmaşık ortamına adım attılar. Bu kez yanlarında bir değil, iki hayvan vardı. Şahin, birbirlerine sokulmuş, kararsız bir biçimde ilerleyen üç kafadarın hemen tepesinde uçuyordu. Birden tiz bir çığlık savurdu. Bir yandan üzerinde 1327 yazılı kapıyı arayan, bir yandan da sürekli sarsılan zeminde sabit durmaya çalışan Zaman Dedektifleri, bakışlarını hayvanın uçtuğu yöne çevirdiler. Şahin kapılardan birine doğru kurşun gibi atılınca Güneş, Ateş ve Maya da arkasından atıldılar. Kapıyı açmalarıyla yüzlerine ateş gibi sıcak havanın çarpması bir oldu. Kapının arkasında uzanan karanlık, döne döne onları içine çekiyordu. Çocuklar bir an durup el ele tutuşarak dikkatlerini Teb şehri üzerinde yoğunlaştırdılar. Ondan sonra her şey dönmeye başladı. Zaman yolculuğu başlamıştı.

Lanet

Çocuklar, Mısır tanrıları *Amon*, *Khons* ve *Mut*'a adanan tapınağın girişini oluşturan, kule biçiminde taş kapı *pilon*'dan kayarak çıktılar. Üç arkadaşın Teb'e gelişini kimse fark etmemişti.

Ateş mutlulukla "Ah ne güzel, sıcacık bir yer!" diye bağırdı. Güneş gibi onun da giysisi incecik keten bir peştamaldı. Maya'nın üstünde ise askılı keten bir elbise vardı.

"Evet, rüya gibi değil mi?" diye mırıldandı kız. Güneş batıyor olmasına karşın, hava hâlâ çok sıcaktı. "Hayvan bile olsa Kiya'nın da eski vatanında olmaktan mutluluk duyduğuna eminim."

Bu doğruydu. Kedinin kuyruğu soru işaretini andırıyordu ki bu, olağanüstü keyifli olduğunun göstergesiydi.

"Siebenthann'a dönerken bu pilonları gözden kaçırmamız mümkün değil," dedi Güneş. "Hem buraları Firavun Hatşepsut'a düzenlenen suikastı açığa çıkarmak için Mısır'a geldiğimiz ilk seferden biliyoruz."

Zaman yolculuklarında hep yaptıkları gibi, geçmişte ilk

ayak bastıkları noktayı unutmamaları gerekiyordu çünkü geriye dönüş yolu da aynı noktada açılıyordu.

Maya, yüzüne düşen perçemi eliyle geriye itip "Gelin çocuklar," dedi. "Teb'de şöyle bir gezinelim. Bakalım son gelişimizden beri çok değişmiş mi?" Kediye bir bakış atıp "Önümüze düşmek ister misin?" diye sordu. "Haydi o zaman, doğruca Tutankamon'un sarayına götür bizi!"

"Yavaş ol bakalım!" diyen Güneş, kızı frenlemeye çalışıyordu. "Saraya elini kolunu sallayarak nasıl gireceksin? Bizi hemen dışarı atarlar."

Maya sırıtarak, "Belki şansımız vardır da yine sarayda bir iş buluruz," dedi. "Hatşepsut maceramızdaki gibi. Denemekten ne çıkar?"

Güneş içini çekti. Maya, ne kadar da iyimserdi. Belki de kendisi, her şeyi fazla büyütüyordu. Sürekli bir şeylerin ters gideceğini düşünerek kaygılanırdı. Bu kez itiraz etmeden arkadaşlarının peşinden yürüdü.

Kiya önden gidiyordu. Tapınaktan çıkan yol, Nil Nehri boyunca uzanıyordu. Kıyıda bir grup balıkçı, içi balık kaynayan bir ağın ucundan tutmuş, avladıkları balıkları kıyıya çekmeye çalışıyorlardı. Bazı kadınlar nehirden kovalarla çektikleri suyu testilere doldururken yanlarındaki çocuklar bağıra çağıra oyun oynuyorlardı. Nehrin biraz aşağısındaki büyük gemide duran bir adam ise ok ve yayla ördek avlamaya çalışıyordu.

Çocuklar, sırtına birkaç çuval yüklediği eşeğini önüne katmış ilerleyen bir çiftçinin hemen ardında yürüyorlardı. Tapınağın olduğu bölgede tek tük görülen yapılanma biraz artmıştı. Tek katlı, düz damlı, beyaz badanalı, tuğladan evler, sanki giderek birbirlerine yaklaşıyordu. Yol gitgide çatallaştı. Çocuklar Teb'in merkezine ulaşmışlardı. Evler, ahırlar, hanlar, dükkân ve atölyeler bitişik düzende sıralanmıştı. Sokağın havası ağırlaşmıştı. İnsanı serinletecek en ufak bir esinti bile yoktu. Her yerde bir şeyler satılıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Ağıllarda sığırlar böğürüyor, domuzlar homurdanıyor, ördekler vakvaklıyor, keçiler meliyor ve atlar kişniyordu. Bir tezgâhta şans getirdiğine inanılan ankh sembolüyle skrabe taşlı yüzükler satılıyor, bir başkasında mis gibi kokan baharatlar, ev yapımı şerbet, hurma ve fırından yeni çıkmış, dumanı tüten arpa ekmeği sunuluyordu.

Satıcının biri pırıl pırıl parlattığı aynalarını öve öve bitiremiyor, bir diğeri avaz avaz bağırarak her türlü acıyı dindirdiğini ileri sürdüğü mucizevi merhemini satmaya çalışıyordu. Genç bir kadın, ince sesiyle kendi dokuduğu kumaşları gösteriyordu. Güneş, Maya ve Ateş tüm zaman yolculuklarında olduğu gibi yine gittikleri yerin dilini gayet rahat anlıyorlardı.

Çocuklar kalabalığa karışmış, şaşkınlıkla ilerliyorlardı. Bu arada doğruca saraya gitmekten vazgeçmiş gibiydiler. Aynı anda öylesine değişik şeyler görüyorlardı ki kafaları karışmıştı. Bir saat kadar sonra şehrin daha fakir bir mahallesine geldik-

lerini fark ettiler. Buradaki evlerin bazıları haraptı, bazıları ise düpedüz yerle bir olmuştu. Birden bağırış çağırışlar duyuldu.

"Seni kahrolasıca sahtekâr!" diye bağırdı biri. "*Amon* adına, seni öldüreceğim!"

Bir hanın kapısından ince, uzun bir delikanlı fırladı. Hemen arkasında ise ona öfkeyle bağıran iriyarı, güçlü ve dev gibi bir adam vardı. Adam, kaçan gencin ardından bir su testisi fırlattı. Hedefi tutturamamıştı ama testinin çocuğa çarpmasına ramak kalmıştı. Çocuğun başını sıyıran testi, hemen yanındaki duvara güm! diye çarparak tuzla buz oldu.

Başını eğerek koşan delikanlı, çocukların yanından geçerken "Ne olur yardım edin," diye yalvardı. "Kaaper beni yakalarsa bittim demektir!" Delikanlı hızla yanlarından uzaklaşmaya çalıştıysa da kalabalıktan dolayı fazla ilerleyememişti. Hancı da hemen arkasındaydı. Kavga kimsenin umurunda değil gibiydi. Ayrıca genç delikanlıya yardım etmeye yeltenen de yoktu.

Kaaper adındaki hancı elindeki kocaman sopayı sallayarak "Şimdi elime geçireceğim seni..." diye haykırdı ve delikanlının peşinden bir hamle yaptı.

Ateş çok düşünmeden, dev adam yanından geçerken ayağını uzatıverdi. Çelmeyi yiyen Kaaper dengesini kaybetti ve haykırarak tozların içine yuvarlandı.

"Kaçalım, çabuk!" diye bağıran Ateş, Maya ile Güneş'in

önüne düşüp koşmaya başladı. Diğerleri de peşinden... Üç arkadaş kalabalıkta bir sağa, bir sola kıvrılarak hızla ilerliyorlardı. Kaaper de bu arada kendini toparlamış, yerden kalkmıştı. Şimdi daha da kızgındı. Küfürler savuruyor, bir su aygırı gibi soluyarak peşlerinden koşuyordu. Çocuklar bir anda kendilerini bir çıkmaz sokakta bulmuşlardı. Telaşla çevrelerine bakındılar. Ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Hemen yanlarından "Şşşşt, buraya!" diyen bir ses duyuldu.

Birkaç dakika önce devin kovaladığı delikanlı, bir kapının arkasında durmuş, girmelerini işaret ediyordu. Çocuklar peş peşe içeri süzüldüğünde delikanlı kapıyı kapayıp sürgüledi.

Dışarıdan Kaaper'in öfkeli bağırışı duyuluyordu ama ses çabucak kesildi. Dev adam, çocukların izini kaybetmişti.

Evin girişinde duran delikanlı derin bir nefes alıp "Ucuz atlattık!" dedi. İnce yüzlü, hokka burunlu bir gençti. Gözlerinden enerji fışkırıyordu. Pek güzel olmasa da ilginç bir yüzü vardı.

"Size çok teşekkür ederim, hayatımı kurtardınız," dedi delikanlı. "Bu arada adım İti."

Gülerek "Teşekkürler, sen de bizi kurtardın," diyen Güneş, Ateş ve Maya, İti'nin elini sıkıp kendilerini tanıttılar.

Nereden geldikleri sorusunu ise Güneş, her zamanki öyküleriyle yanıtladı. Hepsi de yetimdiler ve iş bulma umuduyla Teb şehrine gelmişlerdi. Kiya da kedileriydi işte.

"İsterseniz şimdilik burada kalın," diye önerdi İti. "Bana

yardım etmenize teşekkür olarak, diyelim. Yarın yeni bir çözüm düşünürüz. Hem bakarsınız bir iş buluverirsiniz."

İti, misafirlerini koridordan geçirip hemen arkadaki odaya götürdü. Odada, tavana çok yakın, daracık bir pencere vardı; bu nedenle de insanı rahatlatan bir loşluğa sahipti. Odanın tüm eşyası üç küçük sandalye, alçak bir masa ve bir sedirden ibaretti. Oturma odasından başka iki küçük oda daha vardı.

Bunlardan biri mutfaktı. İti, çabucak mutfağa gidip elinde bir *irtet* testisiyle döndü. Çocuklar bu keçi sütünü çok beğenmişlerdi. Ne denli susadıklarını ancak o zaman fark ettiler. Üst dudağına bulaşan sütü elinin tersiyle silen Ateş, "O koca adam seni niye kovalıyordu?" diye sordu.

İti, omuz silkti. "Ah, önemli bir şey yok. Yalnızca oyun oynuyorduk. Benim hile yaptığımı ileri sürdü, o kadar."

Ateş, delikanlının tüm gerçeği anlatmadığını hissediyordu. Bu nedenle işi kurcalamayı sürdürdü ve "Fakat insan sırf bu nedenle bir odun kapıp karşısındakini kovalamaz," dedi.

İti mırın kırın ettikten sonra konuşmaya başladı: "Eh, öylesine oynamıyorduk, diyelim. Ortada *deben** vardı. Hem de oldukça yüksek tutarda deben, açık söylemek gerekirse... Kaaper de kaybetmeye pek dayanamaz, gördüğünüz gibi. Bu mahallede insanlar hemen kaba kuvvete başvuruyor nedense."

* Katlanabilen metal bir tel biçimindeki ödeme aracı. (Ed. N.)

Elindeki süt dolu kâseyi yere, Kiya'nın önüne koyan Maya, "Yoksa onu dolandırdın mı?" diye sordu.

İti bakışlarını tavana çevirerek, "Şöyle diyelim..." diye mırıldandı, "şansım yaver gitti. Kaaper de bunu fark etmiş olmalı. Neyse, şimdilik tehlikeyi savuşturduk. Aç mısınız?"

Çocuklar başlarını evet anlamında salladılar.

Konunun değişmesinden rahatladığı pek belli olan İti, yeniden mutfağa gitti. Bu kez içinde birkaç nar ve incirle kavun dilimleri bulunan bir tepsiyle döndü. Onlar yemeklerini yerlerken, İti de firavunun sarayında çalıştığını söyledi.

"Bugün izin günüm, onun dışında sürekli saraydayım," diyen delikanlının işiyle gurur duyduğu ortadaydı. "Şahin başlı tanrının hizmetini görürüm," diyerek övündü. "Büyük Firavun Tutankamon'a ben masaj yaparım örneğin. Elbette bu iş için en ender bulunan bitki yağlarını kullanıyorum." Sesini alçaltan İti, üzgün bir tavırla, "Sevgili firavunumuzun sırtında dayanılmaz ağrılar var. Başını çevirirken çok zorlanıyor," diye mırıldandı. "Omurgasında bir sorun var sanırım. Ağrılarını dindirmek için elimden geleni yapıyorum ama genelde pek işe yaramıyor. Firavunumuz talihsiz bir adam. Bazen onun ve dünyalar güzeli eşi Ankesenamon'un üzerlerinde bir lanet olduğunu düşünüyorum."

"Lanet mi?" diyen Güneş, çocuğu cankulağıyla dinliyordu.

"Evet," dedi İti. "Kraliçe Ankesenamon'un bütün bebekleri

ölü doğuyor. Zavallı kahroluyor tabii. Efendimiz fark ettirmemeye çalışıyor ama ben onun da çok üzüldüğünü görebiliyorum. Üstüne üstlük bir de bu sırt ağrıları! Evet, evet, ailenin üzerinde mutlaka bir lanet olmalı. Bu işlerin arkasında kesin *Seth* var!"

Maya ile Ateş şaşkınlıkla Güneş'e baktılar. Seth mi? O da kimdi?

Güneş'in arkadaşlarına yönelttiği bakışlar, susmalarını söylüyordu. O, Seth'in kim olduğunu biliyordu elbette. Eski Mısır'dan söz eden bir kitapta okumuştu. Mısırlıların en korktukları şey Seth'ti. O yıkım ve felaket tanrısıydı. Kötülükler tanrısı Seth!

Güneş, bunun İti'nin batıl inancından başka bir şey olmadığını düşünmesine karşın, bu tanrısal lanet öyküsünde bir gerçeklik payı olup olmadığını merak etmekten alamıyordu kendini...

Saraydaki Ölüm

Güneş Tanrısı *Ra,* Nil boyunca uzanan toprakları sıcacık bir kırmızıya boyamıştı. Tekneleriyle nehirde balık avlamaya çalışan balıkçıların bağırışları duyuluyordu ama şehir de uyanmıştı. Dükkânlarını açmaya giden satıcılar, eşeklerin çektiği arabalarla sokaklarda gürültüyle ilerliyorlardı.

Ateş'le Güneş'ten önce Maya uyandı. Mısır'da olduklarını ve geceyi İti'nin evinde geçirdiklerini hatırlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Uykusunu alamadığından esneyip duruyordu. Sırtı ağrıyordu. Bunun nedeni incecik şilte olmalıydı. Sazla dolu şiltede rahat uyumak zordu ama alışılmayacak gibi de değildi.

İti onları mutfağın bitişiğindeki küçük odaya yerleştirmişti. Odada doğru düzgün eşya bile yoktu ama çocuklar başlarını sokacak bir yer buldukları için sevinmişlerdi.

Maya yavaşça kalktı. Çok susamıştı, mutfağa gitti. Orada içi soğuk suyla dolu bir testi duruyordu. Maya testiyi başına dikip bolca su içti. O sırada çıplak ayaklarına yumuşak bir şey dokundu: Kiya. Maya diz çöktü. Bir yandan mutlu mırıltılar

çıkaran kediyi okşarken, bir yandan da çevresine bakındı. İti saraydaki işine gitmiş olmalıydı.

İti'yi anımsayan Maya gülümsedi. Çocuk önceki gece hiç üşenmemiş, oyun tahtasını getirerek onlara oyunun kurallarını anlatmaya girişmişti. Kurallar günümüzdeki damayı çok andırıyordu. Maya, Ateş ve Güneş, özellikle kışın çok sık dama oynarlardı. Maya daha çok satranç ile dokuztaşı severdi ama dama da oynardı.

Önceki geceye kadar iyi dama oynadığını sanıyordu. Ne de olsa Güneş ile Ateş onu pek yenemezlerdi. Ancak İti ile oynamış ve yerle bir olmuştu. İti taşları inanılmaz bir hızla hareket ettiriyor, bir yandan da saraydaki ilginç olayları anlatarak Maya'nın dikkatini dağıtıyordu. Her ilginç öyküden sonra da nasıl oluyorsa, çocuğun taşları gayet iyi bir konuma gelivermiş oluyordu. Oysa Maya, İti'nin taşlarının iki dakika öncesine kadar tehlikede olduklarına yemin edebilirdi. Bir şeyler döndüğünden emin olsa bile çocuğun el çabukluğuyla yaptığı değişiklikleri fark edememişti. Hem sarayla ilgili öyküler anlattığı ve ortada deben olmadığı sürece İti'ye yenilmeye bir itirazı da yoktu.

Maya kapının önüne çıkınca sokakta bir kuyu gördü. Testiyi arkadaşları için yeniden doldurdu. Mutfağa dönerken İti'nin onlara da bir iş ayarlamasını umut ediyordu. Delikanlının misafirperverliğinden daha fazla yararlanamazlardı. Evinden anlaşıldığı kadarıyla zengin biri sayılmazdı İti. Maya, uyandıkları

zaman Ateş'le Güneş'e bir an önce iş bulup biraz para kazanmalarını söylemeye karar verdi. İti için en azından meyve, ekmek, hatta biraz et satın almaları gerekirdi; ona borçlanmışlardı.

Kediye dönerek usulca "E, sen kahvaltı edebildin mi bari?" diye sordu. "Bir şeyler avlayabildin mi?" Kiya'nın miyavlamasından tok olduğunu düşünen Maya, gidip arkadaşlarını uyandırdı.

"Haydi, kalkın artık uykucular. Buraya tatile gelmedik!" diye bağırdı gülerek.

Güneş ölü gibi yatıyordu. Ateş ağzının içinde bir şeyler geveledi. İyi bir şey söylemediği belliydi ama çocuklar da iki dakika içinde kendilerine gelmiş, yataktan kalkmışlardı.

"Saraya gidelim mi?" diye sordu Maya. "Hatşepsut'un sarayında bulduğumuz mutfak hizmeti gibi bir iş buluruz orada da belki. Böylece Tutankamon'un yakınlarında olur, neden öldüğünü de öğreniriz bakarsınız."

* * *

Ateş'le Güneş kıza hak verdiler. Kısa süre sonra da Teb sokaklarında saraya doğru ilerliyorlardı. Birkaç çocuğa sarayın yolunu sormuşlar, onlar da göstermişlerdi. Yol giderek tenhalaşmış, şehir merkezinin kargaşası, yerini içinde çınar ağaçları olan geniş yeşil alanlara, çayırlara ve rengârenk bitkilerle bezeli çiçek

tarhlarına bırakmıştı. Küçük bir göletin kıyısında aynaklar* geziniyordu. Sonra ağaçların tepesinde sarayın silueti belirdi. Saray, cephesi parlatılmış tuğlayla kaplı, basık, yayvan bir yapıydı. Duvarları, çoğunlukla Mısır tanrıları ve hayvan sembolleri içeren renkli motiflerle süslenmişti. Görkemli giriş kapısında mızrak, ok ve yay taşıyan çok sayıda nöbetçi vardı.

"Bu iş kolay olmayacak," diye söylendi Güneş. "Bunlar bizi asla içeri almazlar."

Maya, bu sözlerden etkilenmişe benzemiyordu. "Bir denesek ne kaybederiz," diye mırıldanarak nöbetçilere doğru yürüdü. Bu arada gözüne üstlerinde dönüp duran bir şahin ilişti. Bu kuş daha önce Siebenthann'daki müzenin girişinde, daha sonra kütüphanede gördüğü şahin miydi? Zaman tünelinde onlara doğru kapıyı gösteren kuş? Şahin, onlarla zaman yolculuğu yapmış olabilir miydi? Hayvanı son gördüğünde kapıya doğru uçuyordu ama ya sonra?

Birden bağrışmalar duyuldu. Maya bakışlarını sarayın girişine çevirdi. Kapı açılmış, dışarı akın akın insanlar çıkmaya başlamıştı. Büyük bir yaygara koptu. Çocuklar kargaşanın nedenini öğrenmek için kapıya yaklaştılar. Kapının önünde büyük bir kalabalık oluşmuştu. O karışıklıkta çocuklar kimsenin dikkatini çekmedi.

Yaşlıca bir adam elleriyle yüzünü kapayarak "Osiris aşkına,

*Uzun bacaklı ve çıplak kafalı bir kuş türü. Eski Mısır'da kutsal sayılırlardı. (Ed. N.)

firavunumuz öldü!" diye haykırdı. "Tanrıların yeryüzündeki temsilcisi yüce hükümdarımız öldü, öldü, öldü!"

Ateş ıslık gibi bir sesle, "Anlaşılan tam zamanında gelmişiz," diye fısıldadı.

"Nasıl olmuş bu?" diye sordu nöbetçilerden biri.

"Hamamda ölüsünü bulmuşlar!" diye bağırdı biri. "Belli ki, düşmüş. Bence..." Kalabalığın uğultusu adamın sesini bastırmış, söyledikleri duyulmaz olmuştu. Kapıdan hâlâ insanlar çıkıyordu. Kalabalık, çocukları da geri püskürttü.

Güneş, "Hey, bakın... İti de burada!" dedi arkadaşlarına. Maya ile Ateş de delikanlıyı görmüşlerdi. Üç arkadaş dirsekleriyle kalabalığı yararak firavunun hizmetkârı olan delikanlının yanına ulaşmayı başardılar.

"İti! Ne oldu?" diye atıldı Güneş.

Üzüntüden yüzünden düşen bin parça olan delikanlı, "O öldü!" diye fısıldadı. "İyi kalpli büyük firavunumuz öldü!"

"Bunu biz de duyduk," dedi Güneş soğukkanlılıkla. "Nasıl oldu, söylesene!"

İti korkuyla çevresine bakındı. Alnı ter içindeydi. Alt dudağı tir tir titriyordu.

"Yapamam..." Delikanlı bir kez daha çevresine bakındıktan sonra "Burada olmaz," diye fısıldadı. "Haydi, buradan gidelim." İti çocukları çekerek kalabalıktan birkaç metre uzaklaştırdı.

Güneş elini gencin omzuna koyarak "Acını paylaşıyorum,"

dedi. "Firavunun ölümü senin için çok üzücü olmalı. Ne korkunç bir kaza..."

İti hızla başını iki yana salladı.

"Yoksa kaza değil miydi?" diye sordu Güneş gözlerini kısarak.

Firavunun hizmetinde çalışan delikanlı, artık zangır zangır titremeye başlamıştı.

Güneş bu kez, "Eve gitmek ister misin? Seni götürelim mi?" diye sordu.

"Hayır, istemem," diyen İti elinin tersiyle yanağından süzülen yaşları sildi. "Firavunun tepesinde dolaşan bir lanet olduğunu düşünüp duruyordum. Şimdi öldü işte. O kadar da gençti ki!"

Çocuklar üzüntüyle sustular. Kimse bir şey söyleyemedi. Sessizliği bozma cesaretini bulan, yine Güneş oldu. Olayı çözmek istiyorsa, biraz üstelemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Adamlardan biri Tutankamon'un hamam bölümünde bulunduğunu söyledi. Sen de orada çalışıyorsun, değil mi?"

İti hızla başını salladı ama bir şey söylemedi. Omzunun üstünden sarayın kapısına doğru baktı. Bir subay gelmiş, kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu.

"E, ne diyorsun? Kaza mıydı değil miydi?"

Saray görevlisi genç, gözlerini kapayıp yüzünü güneşe çevirerek "Bilmiyorum," dedi. "Ben... ben firavuna masaj yapmıştım. Yine dayanılmaz sırt ağrıları çekiyordu. Masajdan sonra

yattığı yerde biraz dinlenmek istedi ve beni gönderdi. Firavunu yalnız bıraktım..."

"Sonra?"

"Kısa bir süre sonra ona bakmaya gittim. Aynen çıkarken bıraktığım gibi yatıyordu. Uyuduğunu düşündüm tabii."

"Birileri düştüğünü söyledi ama sen yatıyordu diyorsun."

"Düşmüş mü?" diye söylendi İti şaşkınlıkla. "Hayır, bu doğru değil. Firavun masaj yatağında yatıyordu. Gözlerimle gördüm."

"Ve yattığı yerde de ölü bulundu, öyle mi?"

"Evet," diyerek başıyla onayladı İti.

"Onu sen mi buldun?"

"Hayır, ben yan odada yağ hazırlıyordum. Bir anda çığlıklar duydum ve hemen masaj odasına döndüm. Firavunun etrafına birkaç kişi toplanmıştı bile. Tutankamon hâlâ eskisi gibi yatıyordu."

Güneş kafasında bir sonuca ulaşmıştı. "O zaman düşmüş olamaz," dedi. "Nasıl oldu peki? Gözüne çarpan bir şey yok muydu İti?"

Delikanlı bir sağına bir soluna bakınıyordu. Çok korkmuş bir hali vardı.

"Aslında ilginç bir şey oldu. En azından olanları yeniden düşününce..."

Güneş, "Neymiş o?" diye ısrar etti.

İti tam yanıt verecekken sarayın kapısından sert bir ses duyuldu. Çocuk o yöne bakınca donakaldı. Çocuklar, onun bakışlarını izleyince rüzgârda dalgalanan beyaz bir giysiye bürünmüş iri yarı, yaşlı bir adam gördüler. Giysinin yakasına, saçına tüy takmış bir kadın başı –adalet tanrıçası *Maat*– işlenmişti.

İti saygı dolu bir sesle "Bu Vezir Aya," dedi.

Aya tek bir el hareketiyle kalabalığı susturuvermişti.

Vezir, "Herkes işinin başına!" diye buyurunca, insanlar hemen emrine itaat ettiler. Aya bu kez kalabalıktan uzakta duran İti'ye baktı. Saray hizmetkârı genç, Aya'nın bakışları altında büzülüp kalmıştı. Saraya dönmek üzere bir hamle yaptı ama Güneş onu kolundan tutup "İlginç olan neydi İti?" diye sordu. "Şunu hemen söylesene!"

"Yapamam," diye mırıldanan İti'nin kararsız olduğu belliydi.

"Haydi ama İti!"

İti'nin gözleri korkuyla büyüdü. Vezir Aya onlara doğru geliyordu. Bu da çocuğun paniğe kapılmasına neden olmuş gibiydi.

Aceleyle "Masajdan sonra firavuna bakmaya gittiğimde odadan dışarıya bir gölge süzüldü," diye fısıldadı. "O zaman aklıma bir şey gelmemişti ama şimdi..."

"Kimdi peki?"

İti tam yanıt vermek üzereyken, Vezir Aya yanlarına geldi ve öfkeyle çocuğa "Sağır mısın?!" diye bağırdı. Bakışları buz gibi, sesi bir kılıç kadar keskindi. "Derhal işinin başına dön yoksa seni kırbaçlatırım! Hem burada ne fısıldaşıyorsunuz siz?"

İti derin bir reverans yaparak "Hiçbir şey. Öylesine sohbet ediyorduk," dedi. Sonra da tekmelenmiş bir köpek gibi süklüm püklüm bir halde sarayın kapısına doğru yürüdü.

Üç arkadaşın yüzlerine bakmaya gerek bile görmeyen kendini beğenmiş Aya da saraya doğru yürümeye başladı.

Güneş, İti'nin arkasından "Akşama görüşürüz!" diye seslendi. Delikanlı belli belirsiz bir işaretle onu duyduğunu belirttiyse de bu hareketi vezirin keskin gözlerinden kaçmamıştı.

Aya onları duyamayacak kadar uzaklaşınca, Güneş, konu hakkında fikir yürütmeye başladı: "Şu İti'nin sözünü ettiği gölge kime aitti acaba? Tutankamon'un ölümüyle bir ilgisi var mı dersiniz?"

Kulak memesini çekiştirmeye başlayan Ateş, "Bana, en azından İti öyle düşünüyormuş gibi geldi," diye mırıldandı. "Bu gizemli kişi hakkında daha fazla bilgi toplamalıyız. Eminim bu gece İti bize neler neler anlatacaktır. Ne de olsa vezir etrafta olmayacak."

Maya, "Umarım İti'yi zor durumda bırakmamışızdır," diye lafa karıştı. "Bu gece yeniden buluşacağımızı vezir de duydu. Üstelik İti'nin ondan çok korktuğu da belli."

Kötülük Tanrısı

Teb sakinleri şaşkınlık içindeydi. Firavunun ölüm haberi bir çöl fırtınası gibi hızla şehre yayılmış, gündelik yaşantı tümüyle durmuştu. İnsanlar ender rastlanır bir şaşkınlıkla olan biteni anlayamıyormuş gibiydiler.

Hükümdarın ölümünden sonra halk, korkuyla karışık bir yasa bürünmüştü. Bir firavunun ölümü, her zaman belirsizlik ve tehlike getirirdi. Hükümdarsız, lidersiz bir toplum, kolayca zarar görebilirdi. Ülkenin doğusundaki Hititler ile Nil boyunca uzanan devletlerden, güneydeki Nubiya Krallığı, Mısır için sürekli birer tehdit unsuruydular.

Çocuklar bütün gün iş aramışlar, ne yazık ki çoğunlukla olumsuz yanıt almışlardı. Öyle bir günde, kimse iş düşünecek halde değildi. Yalnızca bir kez şansları yaver gitmiş, zengin bir Nubiyalının gemisindeki malların indirilmesine yardım etmelerine izin verilmişti. Ücretleri de açlıklarını bile gidermeye yetmeyen, bayat ekmek ile aşırı olgunlaşmış birkaç meyveden oluşan bir öğle yemeği olmuştu.

Üç kafadarın tek umudu İti idi. Akşama doğru yorgun argın

küçük eve döndüler. Eve vardıklarında hava kararmıştı. Ateş kapıyı çaldı.

"Hey İti, biz geldik!" diye seslendi.

Yanıt veren olmadı. Ateş tahta kapıyı bir kez daha tıklattı ama içeriden bu kez de ses gelmedi.

Ateş hayal kırıklığı içinde "Evde yok galiba," diye mırıldandı.

O da arkadaşları gibi oldukça yorgundu. "Hâlâ sarayda olabilir mi?"

"Belki alışverişe gitmiştir, belki de karşısına oturmaya cesaret eden biriyle dama oynuyordur," diye tahminde bulunan Maya, kapının eşiğine oturarak hiç de yorgun görünmeyen Kiya'yı okşamaya koyuldu.

Güneş, sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturuyordu. "Şu dev Kaaper ile oynamadığı kesin ama bakarsınız..." Birden kapıdaki bir şey dikkatini çekmiş, çocuk cümlesini yarıda kesmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Ateş.

Kapıya yaklaşan Güneş yanıt vermedi, sonra heyecanla "Hey, şuraya bakın!" diye bağırdı.

Maya zorlukla doğruldu. Ateş de Güneş'in yanına yaklaşmıştı. Güneş, kapıda parlamakta olan bir resmin üzerinde gezdiriyordu elini.

"Bu ne komik bir yaratık öyle?" diye mırıldandı Maya. "Köşeli kulaklar, inanılmaz uzunlukta bir burun. Pek güzel bir hayvan olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Bu resmin sabah kapıda olmadığından eminim," dedi Ateş.

Güneş, "Çok doğru," diyerek arkadaşına katıldı. "Beni huzursuz edense Maya'nın tanımıyla bu 'komik' yaratığın Tanrı Seth oluşu."

"Seth mi? Dün İti'nin sözünü ettiği tanrı değil mi o?"

Güneş başını sallayarak, "Yıkım ve kötülük tanrısı Seth," dedi soğukkanlılıkla.

Maya, "Biri şaka yapmış olabilir pekâlâ," diyerek omuz silkti. "Canı sıkılmış bir çocuk, örneğin. Niye bu kadar telaşlanıyorsun Güneş?"

"Ortada bir şaka olmadığına inandığım için," diye karşılık verdi çocuk. Kimsenin onlarla ilgilenmediğinden emin olduğunda da kapıya bir tekme attı. Kapı hemen açılıvermişti.

Maya dehşetle "Bunu yapamazsın!" diye atıldı. "Biri senin evine böyle girmeye kalksa senin hoşuna gider miydi?"

Güneş sesini çıkarmadı. Eğilmiş, kapının eşiğini inceliyordu. Tam eşiğin üstündeki birkaç koyu renk leke dikkatini çekmişti. Gökyüzünde yeni yükselmeye başlayan ayın zayıf ışığında hafifçe parlayan lekelerin henüz ıslak oldukları belliydi. Birine dokunup parmağını kokladı.

"Kan," diye fısıldadı. "Bu kan! Burada bir şeyler olmuş!"

"Umarım İti'nin başına kötü bir şey gelmemiştir," dedi Maya. Tam o sırada Kiya yanından süzülerek eve girdi. "Kiya!"

diye seslendi kız. "Çabuk buraya gel!" Ancak kedi gözden kaybolmuştu. Kız kararlı bir tavırla "Tamam o halde, biz de içeri giriyoruz," dedi.

Güneş eliyle alnına dokunup "Ölümüne mi susadın?" diye söylendi. "Adamlar belki hâlâ içeridelerdir!"

Maya birkaç saniyeliğine durakladıysa da karar vermekte gecikmedi. "Kiya içeride ve ben onu dışarı çıkaracağım. Siz gelmiyorsanız ben yalnız da giderim!"

Ateş, Güneş'in omzuna bir şaplak atıp "Haydi yürü," dedi. "Hiç değilse içeride üç kişi oluruz." Arkadaşına cesaret vermeye çalışmış ama pek inandırıcı olamamıştı.

Böylece üç kafadar koridorda sessizce ilerlediler. Oturma odasından zayıf bir ışık geliyordu. Çocuklar içeride bir gaz lambasının yandığını görünce şaşırdılar. Evden son çıkan kişinin çok acelesi olmalıydı; gaz lambasını söndürmeyi unutmuştu.

Bir miyavlama duyuldu.

"Kiya!" diye bağıran Maya rahatlamıştı. "Demek buradasın!"

Kedi masanın yanında oturuyordu. Masa devrilmiş, sandalyeler kırılmıştı. Etrafta kırık testi parçaları vardı.

Ensesindeki tüyler dimdik olan Ateş, "Öyle görünüyor ki, burada bir mücadele olmuş," diye mırıldandı. Mutfaktan gelen hışırtıyla irkildiler. Ateş birden birkaç adım gerilemiş, sırtını arkadaşlarına yaslamıştı. Bir süre öylece durdular.

Güneş, sesinde belirgin bir panikle "Bu... bu da neydi öyle?" diye kekeledi.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Ateş. O sırada yanından ok gibi bir gölge süzüldü. Maya kılını kıpırdatmaya fırsat bulamadan Kiya, sessiz ama zarif bir hareketle mutfağa dalıp gözden kayboluvermişti. Kızcağız gözlerini yumdu. Bu kedi en tehlikeli durumlarda sürekli öne atılmak zorunda mıydı?

Önce öfkeli bir hırıltı sonra da bir ciyaklama duyuldu. Ardından korkutucu bir sessizlik oldu. Neyse ki Kiya gecikmeden geri dönmüştü. Dişlerinin arasında bir fare tutuyordu. Avını gururla çocukların ayaklarının dibine bırakan hayvan, önlerine geçerek koridorda ilerledi. Böylece Maya, Ateş ve Güneş de kendilerinde mutfağa göz atacak cesareti buldular. İçerisi boştu.

Gaz lambasını elinde tutan ve bir yandan da yerleri inceleyen Güneş, korkuyla yutkunarak "Burada çok daha fazla kan var!" diye bağırdı. "Burada neler olmuş böyle?"

"Sence?" diye söylendi Maya ifadesizce. "Her yerde kan izleri var ve İti ortada yok. Off, umarım çocuk ölmemiştir! Tek bildiğimiz, İti saldırıya uğramış ve direnmiş. Saldırganlar geride şu iğrenç Seth işaretini bırakmışlar. Acaba bir mesaj mı vermek istiyorlar yoksa bu bir gizli örgüt işareti mi?"

"Ben İti'nin öldüğünü sanmıyorum," diyen Ateş bir yandan da neden böyle söylediğini düşünüyordu. "Senin şu gizli örgüt

teorin de bana fazla abartılı geliyor Maya. Belki de yalnızca kumar borçları söz konusudur. İti söz konusu olduğunda, bunda şaşıracak bir şey göremiyorum. Sabah olunca ararız onu."

"Tamam," dedi Maya, "ama bana sorarsanız çocuğun ortadan kaybolmasının kumar borçlarıyla ilgisi yok. İçimden bir ses, bu olayda Vezir Aya'nın parmağının olduğunu söylüyor."

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu Güneş şüpheyle.

"Aya, İti'nin bizimle konuşmasından hiç hoşlanmadı; bu çok açıktı," diye açıkladı Maya. "Belki İti olay yerinde görmemesi gereken bir şey görmüştür. Ne kadar korkuyordu hatırlamıyor musunuz? Üstelik Aya bu akşam İti ile yeniden görüşeceğimizi de duydu!"

İlk Şüphe

Ertesi sabah Kiya, çocukları erkenden uyandırdı. Çocuklar iyice kendilerine gelip şiltelerden kalkana kadar da burunlarını gıdıklayıp durdu.

Kimsenin keyfi yoktu. Ne de olsa Teb gibi kocaman bir şehirde İti'yi arayıp bulmanın imkânsız değilse bile, çok zor olacağını hepsi biliyordu.

"Aramaya nereden başlayacağız?" diye sordu Güneş sokağa çıktıklarında.

Elini gözlerine siper eden Ateş, "Komşulardan başlayabiliriz," diye önerdi. Gözlerini kamaştıran güneş, ortalığı yakıp kavurmak ister gibiydi.

Böylece işe İti'ninkinin sağındaki evle başladılar.

Ateş kapıya vurdu. Kapı bir anda içeriye doğru açılıverdi. Havaya kalkan toz bulutu yeniden yere çökünce Ateş, "Harika," diye mırıldandı. "Belli ki, burada kimsecikler yaşamıyor. Ne güzel bir mahalleymiş..."

Soldaki ev de boş görünüyordu. Bu kez kapı Ateş'in darbelerine dayandı ama yine de açan olmadı. Çocuklar çaresizlikle bakıştılar.

O sırada Kiya enerjik bir miyavlamayla kendini hatırlattı. Herkesin ona baktığından emin olunca da kuyruğu dimdik havada, ileri atıldı.

Maya heyecanla, "Kiya yine bize bir şeyler gösterecek!" diyerek çocuklarla birlikte kedinin peşine takıldı.

Kiya öylesine hızla ilerliyordu ki üç arkadaş ona ayak uydurmakta oldukça zorlanıyorlardı.

Sonunda bir hanın önüne geldiler.

"Rezalete bakın," diye inledi Ateş. "İti'nin hile yaparken yakalandığı han değil mi burası?"

"Dikkat edin!" diye bağıran Güneş arkadaşlarını tutup geriye, bir kumaş tezgâhının arkasına çekti. Maya ile Ateş, Güneş'in onları neden uyardığını şimdi anlamışlardı. Kaaper uzun adımlarla hana doğru yürüyordu. Sonra içeri girip gözden kayboldu.

"Gerçekten de çok dikkatlisin Güneş," diyerek arkadaşını övdü Ateş. "Mecbur kalmadıkça şu devle bir daha karşılaşmak istemiyorum doğrusu."

"Ben de öyle," diyen Maya, eğilip Kiya'yı okşadı. "Sen galiba içeri girip İti'yi sormamız gerektiğini anlatmak istiyorsun, değil mi? Neden olmasın ki? Büyük olasılıkla İti buranın sürekli müşterilerinden biridir ve birçok arkadaşı vardır. Belki onun nereye takılıp kaldığını bir bilen çıkar."

Kaaper yeniden ortaya çıkana kadar yaklaşık yarım saat

beklediler. Handan çıkan adam, başı önde Nil Nehri'ne doğru yürüyerek oradan uzaklaştı.

Ancak ondan sonra saklandıkları yerden çıkmaya cesaret eden çocuklar, hana girdiler. İçerideki mobilya, ayakları sallanan birkaç basit tahta masayla sandalyelerden ibaretti. Hanın müşterileri yaşlı adamlardı. Saat oldukça erken olmasına karşın müşteri sayısı az sayılmazdı. Çocuklarla ilgilenen olmadı. Bazıları dama oynamaya dalmışlardı.

Maya, doğruca tezgâha yöneldi. Tezgâhın ardında duran adam keldi ve kafası yumurta şeklindeydi. Çocuklar geldiğinde, sinek avlamakla meşguldü. Kız en sevecen gülümsemesini takınarak "Merhaba," dedi. "Biz arkadaşımız İti'yi arıyoruz. Sık sık buraya gelirmiş. Acaba onu gördünüz mü?"

Sinek avlamayı bırakan hancı, "İti mi?" diye sordu alayla. "Onu yeniden görmeyi ben de çok isterim doğrusu. Bana borcu var da... Daha dün içtiği *irep*'in* parasını ödemedi. Son gördüğümde de bir anda... Şöyle diyelim... Fazlasıyla acelesi vardı."

Maya şaşırmış gibi yaptı. "Ah, öyle mi? Görünce selamınızı iletiriz. Eminim bir ara uğrayıp borcunu öder."

Hancı gözlerini kısarak "Ben bundan o kadar emin değilim," diye söylendi. "Fakat onu gerçekten görecek olursan Kaaper'in selamlarını da iletiver. O da onu arıyor çünkü. Az önce bura-

*Şarap. (Ed. N.)

daydı ve öfkeden gözü dönmüştü. Sanırım onun da İti ile görülecek bir hesabı var."

Hancı işaret parmağını gırtlağının altından geçirince, Maya çaresizce güldü.

"Bu İti oldukça aranan biri demek. Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diye yanıt verdi hancı kısa ve öz bir şekilde.

"Burada arkadaş olduğu kimse yok mu? Belki onlar bilirler."

"Oyun oynayıp dolandırma fırsatı bulamadığı birkaç kişi vardır belki ama onlar da akşama doğru gelirler."

Ancak Maya'nın işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Peki, ya akrabaları?" diye üsteledi. "Ailesi Teb'de mi yaşıyor?"

Hancı dirseklerini tezgâha yaslayarak "Çok soru soruyorsun kızım," dedi. "Artık sıkılmaya başladım. Fakat beni rahat bırakacaksan, İti'nin babasının limanda yaşadığını da söyleyeyim. Şimdi kaybol ya da içecek bir şeyler ısmarla bakalım!"

* * *

On dakika geçmeden çocuklar Teb'in limanına gelmişlerdi. O sırada mabet inşaatında kullanılan ve her biri tonlarca ağırlıkta taşlarla yüklü, akasya ağacından yapılma yayvan bir gemi limana yanaşıyordu.

Maya, önünde yazı tahtasıyla limanda müşteri bekleyen bir yazıcıya yaklaşarak İti'nin babasını sordu. Yazıcı, günde birkaç kez Nil'in karşı kıyısına sefer yapan teknenin bağlı olduğu iskelenin hemen ardındaki büyük evi gösterdi. Nehrin öbür yakasında, Teb'in batıdaki bölümünde *Nekropol*, yani Ölüler Kenti vardı.

Gülümseyerek "Sıra bende, bir kez daha deniyorum," diyen Ateş, gösterişli evin kapısını çaldı.

Kapı, sanki biri arkasında durup çalınmasını bekliyormuş gibi hemen açıldı. Karşılarında, yüzünde kaygılı bir ifade bulunan, elli yaşlarında bir adam duruyordu.

"Ah, ben de oğlum geldi sanmıştım," diye mırıldandı adam hayal kırıklığıyla. "Ne istiyorsunuz?"

Ateş'i yana itip öne geçen Güneş, "Biz İti'nin arkadaşlarıyız ve onu arıyoruz," diye yanıt verdi.

"İti'nin arkadaşları mı?" diyen adam kulaklarına inanamamış gibiydi. "Bunun için fazla küçüksünüz. Oğlum çoktandır çocuklarla oyun oynamıyor."

Ardından kapıyı kapamaya çalıştı.

"Bir dakika durun lütfen!" diyen Güneş, adama İti ile nasıl tanıştıklarını anlattı. İti'nin sarayda gördüklerinden söz etmeye başladığında ise adam araya girdi.

"Şşşt, yavaş. Bunları içeride konuşsak daha iyi olacak. İçeri gelin."

İçeri giren çocuklar, kendilerini gölgelik bir avluda buldular. Her yerden değişik bitki kokuları geliyordu.

Ev sahibi, "Benim adım Kamose," diyerek kendini tanıttı. "Ben doktorum ve birçok hastalığı bitkilerle tedavi ederim. Bazı bitkileri de buradaki küçük bahçemde yetiştiriyorum. Ayakta kaldınız, lütfen oturun. Size içecek bir şeyler getirteyim."

Evin hizmetçisi içinde su ve süt dolu bardaklar bulunan tepsiyi bırakıp çıkınca, Kamose sandalyesini çocuklara yaklaştırarak "Dünden beri oğlumdan haber almadım," dedi. "Yalnızca dedikodular duyuyorum. Tutuklandığını söylediler! Meraktan öleceğim. İti size ne anlattı? Sarayda neler olmuş?"

Bildiklerini anlatan Güneş, en sonunda da "İti'nin nerede olduğunu sizin bileceğinizi umuyorduk," diyerek sözü bağladı.

"Ne yazık ki bilmiyorum," diyen Kamose ayağa kalkarak avluyu arşınlamaya başladı. Sonra birden, "İti'nin ortadan yok olmasının firavunun ölümüyle ilgili olduğundan eminim!" diye bağırdı. Yumruklarını sıkmıştı. "Ve bu işin ardında tek bir kişi olabilir! Şu lanet Aya!"

Ateş, Güneş ve Maya gizlice bakıştılar. Demek ki Aya'dan kuşkulanan yalnızca onlar değildi!

Güneş masum bir tavır takınarak "Aya'nın bu konuyla ilgisi ne?" diye sordu.

"Aya, daha Firavun Akhenaton zamanında vezirdi. Akhenaton öldüğünde Semenkare tahta çıktı. Ne var ki, Semenkare de

birkaç ay içinde öldü ve Tutankamon başa geçti." Kamose alaycı bir kahkaha attı. "Başa geçmişmiş! Saçmalıyorum! Tutankamon o zamanlar daha çocuktu; yedi yaşında bir çocuk. Tahtta o oturuyordu ama güç onun elinde değildi elbette. Aya, zavallı firavunumuzla yakından ilgileniyordu. Eğitimiyle şahsen uğraşıyor, firavuna okumayı, yazmayı, hesap yapmayı, avlanmayı öğretiyordu. Yavaş yavaş hem firavunun hem de ülkenin kontrolünü eline aldı elbette. Aya yıllarca perde arkasından ülkeyi yönetti! Ancak Tutankamon büyüdü ve kendine güvenen bir genç oldu. Artık kendi fikirleri oluşmuştu. Hatta Aya'nın bazı uygulamalarına karşı bile çıktı. Başka bir deyişle Tutankamon ülke yönetimine sahip çıkmaya başlamıştı. Bunun da Aya'nın egemenliğini sarsacağı açıktı. Tutankamon evlendiğinde ise vezirin tüm gücünün elinden alınması olasılığı oldukça artmıştı."

Kamose bir anda durup keskin bakışlarla çocukları süzdü. Gözlerinde öyle sert bir ifade vardı ki Kiya bile ürküp sırtını kamburlaştırarak tısladı.

Islık gibi bir sesle, "Tutankamon ile karısı Ankesenamon'un sağlıklı bir erkek çocukları olsaydı neler olacağını düşünebiliyor musunuz?" diye sordu Kamose. Doktorun gözleri incecik bir çizgi gibiydi. "Aya'nın iktidar hayalleri yerle bir olurdu. Bu nedenle öldürdü Tutankamon'u işte, ulu Horus! Belki şimdi de firavun olmayı hayal ediyordur. Aya, artık ülkemizin en güçlü adamı. Benim İti'm de bu nedenle ortadan kayboldu. Saraydayken Aya açısından tehlike yaratacak bir olaya tanık olmuş olmalı."

Zar zor en yakın koltuğa çöken Kamose elleriyle yüzünü kapadı ve usulca hıçkırmaya başladı. "İti benim tek oğlum. Geçen yıl karım öldü. Şimdi de oğlumu kaybettim." Ellerini yüzünden çekerek "Aya oğlumun saçının tek teline dokunursa onu öldürürüm!" diye bağırdı. "Osiris duysun beni, yemin ediyorum!"

Bu duruma dayanamayan Maya, yerinden kalkıp adamın yanına gelerek elini omzuna koydu ve "Sakin olun, biz İti'yi bulmanıza yardım edeceğiz," diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Kiya da adama sokulup ayaklarına sürtündü. Kamose, kediyi kucağına alıp sevdi. "Güzel bir hayvan; nasıl da akıllı bakışları var. Neredeyse söylediklerimizi anladığına inanacağım."

Maya, onca gerilime karşın gülümsemekten alamadı kendini. "Bunu biz de sık sık düşünüyoruz. Kiya gerçekten olağanüstüdür."

Kiya denilenlere katılıyormuşçasına miyavladı.

"Gördünüz mü!" diye bağırdıktan sonra ciddileşen Maya, doktora döndü. "Teoriniz olaya ışık tutacak nitelikte. Demek ki, Aya'nın firavunu ortadan kaldırmak için bir nedeni var. Ancak Tutankamon'un öldürüldüğüne ilişkin kanıtımız yok."

"Bir şeyler bilmesi mümkün tek tanık olan İti de ortadan kayboldu," diye ekledi Ateş. "Bu olay zor çözülecek."

Güneş ayağa kalktı ve "Belki de o sabah sarayda neler geçtiğini bilen başka biri daha vardır," dedi. Sözlerinin istediği etkiyi yapması için bir süre bekledi.

Tüm gözler bir anda ona dönmüştü. "Kimi kast ediyorsun?"

"Tutankamon'un cesedinin mumyalanmaya götürüldüğünü varsayıyorum," diyen Güneş, açıklamasını sürdürdü. "Mumyalamayı yapan din adamları, cesedi doğal olarak çok yakından gördüler. Firavunda herhangi bir yara olup olmadığını da gayet iyi bilirler!"

"Doğru!" diye bağırdı Kamose. "Ben bunu nasıl akıl edemedim? Teb'de mumyalama işini en iyi yapan kişi, Şeryuf'tur. Ölen firavunun cesedi üzerinde çalışanlardan biri de odur kesin."

Güneş, doktorun sevinçli heyecanına pek akıl erdirememişti. "İyi de bu Şeryuf bize neden bilgi versin ki?" diye sordu.

"İti'nin yakın arkadaşı olduğu için elbette," diyen Kamose'nin gözleri parlıyordu. "Ancak bir neden daha var. Şeryuf, Tutankamon'u çok sever ve sayardı, ayrıca o yılan Aya'dan da oldum olası nefret eder."

"O zaman adamımız Şeryuf," diye atıldı Ateş kesin bir tavırla. "Madem İti'nin iyi arkadaşı, başına ne geldiğini de biliyor olabilir. Hiç zaman kaybetmeyelim!"

Çakalların Saldırısı

Akşamüstü çocuklar, Amon tapınağının yakınında duruyorlardı. Kraliyet ailesinin mumyacıları bu mabetteki bazı odalarda çalışıyorlardı. Çocuklar birkaç saatten beri Şeryuf'u beklemekteydiler. Kamose adamı iyice tarif etmişti; dikkati çekecek kadar sivri, uzun burunlu, yapılı, güçlü kuvvetli bir genç adamdı.

Kamose onlarla gelmemişti. Doktorun oldukça tehlikeli olan bu araştırmada doğrudan yer alması, İti'yi daha da büyük bir tehlikeye atabilirdi. Çünkü Kamose, Teb'de tanınan biriydi. Oysa Maya, Ateş, Güneş ve Kiya'yı kimse tanımadığı gibi, hem bir din adamı hem de mumyacı olan Şeryuf'u sormaları kimsenin şüphesini çekmezdi.

Ne var ki, ancak uzun bir tartışmadan sonra Kamose'yi onlarla gelmemeye ikna edebilmişlerdi; o da çocukların attıkları her adımda doktoru olabildiğince çabuk bilgilendirmeleri koşuluyla.

Üç kafadar, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş beklemekteydiler ama Şeryuf henüz ortaya çıkmamıştı. Güneş,

zamanı bu eşsiz tapınağı inceleyerek değerlendirmişti. İçerisini göremediği için üzülüyordu ama o bölgeye yalnızca din adamları ile firavunlar girebilirdi. Yine de devasa yapı, dışarıdan bile müthiş etkileyiciydi. Güneş'in kitaplardan okuduğu kadarıyla bu tapınak Firavun III. Amenofis tarafından inşa ettirilmişti. Çeşit çeşit dini motifle süslü sütunları, hepsi pırıl pırıl cilalı, aynı büyüklükteki yapı taşları ve keskin hatlarıyla mabet, bir mimarlık şaheseriydi. Güneş, binlerce işçinin tonlarca ağırlıktaki dikdörtgen prizma biçimli yapı taşlarını kum ve çakıl kaplı zeminde nasıl taşıyıp, planlanan yerlere nasıl oturttuklarını hayal etmeye çalıştı. Bu muazzam yapı, sonsuzluk düşüncesiyle yapılmış olmalıydı. Diktikleri mabedin gerçekten de birkaç bin yıldan beri sapasağlam ayakta kaldığını görmek, binayı inşa edenleri kim bilir nasıl mutlu ederdi.

"Sen de oynar mısın?" diye soran Maya'nın sesi, Güneş'i daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. İrkilen çocuk "Efendim?" diye mırıldandı.

Maya sorusunu yineledi: "Sen de oynar mısın, diye sordum." Beklemekten sıkılan Maya ile Ateş, yuva döneminde oynadıkları *Senin göremediğin bir şey gördüm*, oyununu hatırlamışlardı.

"Tamam, oynarım," dedi Güneş.

Bir saat de öyle geçti. Sıra yeniden Güneş'e geldiğinde, çocuk sıradan bir cümle söylermiş gibi "Sizin görmediğiniz bir

şey gördüm," dedi. "...bu şey güçlü kuvvetli, genç ve dikkat çekecek kadar uzun bir burnu var!"

"Şeryuf mu yoksa?" diye atıldı Maya hemen. "Nerede?"

"İşte! İleride, mabedin kapısının önünde," diyen Güneş çoktan koşmaya başlamıştı.

Çocuklar, Şeryuf ile mabedin hemen önünde konuşmaya çekindiler. Gereksiz yere dikkat çekeceklerdi. Rahiplere has leopar derisi giysiler içindeki genç adamı, aralarında belli bir mesafe bırakarak izlemeye koyuldular. Konuşmak için uygun bir fırsat kolluyorlardı. O da kısa sürede karşılarına çıktı.

Şeryuf, nehir boyunca uzanan dar sokaklardan birine girince çocuklar da peşinden gitti. Maya, Güneş ve Ateş, hızla yürüyerek genç rahibe yetiştiler. Tam kendilerini tanıtacaklardı ki yanlarından bir atlı geçti. Atın üstündeki asker alaycı bakışlarla çocukları süzdükten sonra uzaklaştı.

Çocuklar ancak ondan sonra rahiple konuşmaya cesaret edebildiler.

"Demek siz İti'nin arkadaşlarınız?" diyen Şeryuf gülümsüyordu. "Hiç onunla oyun oynadınız mı peki?"

Maya, "Evet ama ortada deben yoktu," diye atıldı. "Biz onu çok merak ediyoruz." İti'nin kaybolması konusunda düşündüklerini bir kez daha anlattılar.

Hafiften kaşlarını çatan Şeryuf şaşkınlıkla, "Bu hiç iyi bir

gelişme değil," diye mırıldandı. "Maalesef ben de İti'den haber alabilmiş değilim. Belki Aya onu zindana attırmıştır."

"İti, Tutankamon'un ölümünden hemen önce hamam bölümünde şüpheli bir şeyler gördüğünden söz etti," dedi Ateş. "Anlaşılan firavunun ölümü bir kaza sonucu olmamış..."

"Bildiğimiz kadarıyla işinizin ehli bir mumyacıymışsınız," diye atıldı Maya. "Firavunun cesedini yakından görmüşsünüzdür diye düşündük. Bu durumda belki..."

"Bu kadar yeter!" diyen Şeryuf kızın sözünü kesti. "Haydi, gelin sahile inelim."

Rahip, çocukların önüne düşüp nehir boyunca uzanan dar sazlık bölgeye doğru yürüdü. Çevresine bakınıp "Burada konuşabiliriz," dedi. "Kimse bizi duyamaz." Alnında ter damlacıkları belirmişti. "Evet, olanlar kaza değildi! Bana sorarsanız bu bir cinayet! Benim görevim efendimizin iç organlarıyla beynini çıkararak bedenini temizlemekti. Başını kaldırdığımda arkasında bir yara gördüm. Bakın açık açık söylüyorum: Firavun kafatasına arkadan bir darbe almış! Fakat bu gerçeği yanlış bir yerde dile getirirsem kellem gider. Ölmek için fazla gencim! O nedenle de çok zor olmasına karşın çenemi kapalı tutacağım. Eğer tek kelime edersem..."

Hızla yaklaşan nal sesleri üzerine sustu. Çocuklarla birlikte az önce yürüdüğü yola korku dolu gözlerle bakan Şeryuf, çocukları tutup sazların arasına doğru çekti. Hep birlikte yere

çömelip gizlenmeye çalıştılar. Nal sesleri kesildi ve sert bir ses, sağa sola emirler yağdırdı. Bir atlı atını hemen önlerinde durdurmuş, tepelerinde dikiliyordu. Nil'in serin suyu bacaklarını ıslatırken, Şeryuf ve çocuklar, sazların arasında yürekleri ağızlarında bekliyorlardı.

Sazlığa yaklaşan bir asker günün son ışıklarından faydalanarak kıyıyı araştırdı. Ayak izleri arıyordu. Çocukların nefesleri kesildi. Asker, az önce atla yanlarından geçen adamdı. Belli ki, onları izlemekle görevlendirilmişti. Öfkeyle homurdanan adam, sonunda dönüp gitti.

"Az kalsın yakalanıyorduk!" diye söylendi Maya.. "Artık daha dikkatli olmalıyız."

"Çabuk olun," dedi Şeryuf. "Bana gidelim. Evde daha rahat konuşuruz."

* * *

Bu arada karanlık çökmüştü. Şeryuf önlerine düşerek çocukları dolambaçlı yollardan, Nil'in suladığı uçsuz bucaksız buğday tarlalarından geçirdi. Rahibin sade evi, şehir merkezinin biraz dışındaydı. Burada daha çok çiftçiler ve balıkçılar yaşıyordu.

"İşte burası," diyen Şeryuf, oldukça rahatlamıştı. "Pek güzel değil ama ben şehrin biraz dışında yaşamayı seviyorum. Merkez bana göre fazla gürültülü ve kalabalık. Hem babam balıkçıydı. Ben burada büyüdüm."

"Bir dakika susun!" dedi Maya. "Siz de duyuyor musunuz?"

Herkes susup dinledi. Evet, çok uzaklardan hafif bir at kişnemesi ve nal sesleri duyuluyordu.

"Bir atlı," diye fısıldayan Maya, korkmuştu. Bu az önceki asker olabilir miydi? Hâlâ peşlerindeydi o zaman. Yalnız mıydı yoksa başka askerleri de yanına katmış öyle mi geliyordu? Maya, karanlığın içindeki sesleri daha iyi duyabilmek için kendini zorladı. Yanılmıyorsa, duydukları ses tek bir atlıya aitti. İçinde giderek büyüyen korkuyu bastırmaya çalıştı. Sesler isterse koca bir birliğe ait olsun, ne fark ederdi ki? Belki de adamlar başka bir yere gidiyorlardı. İlle de peşlerinden gelmeleri gerekmiyordu. Maya, huzursuz görünen Kiya'yı kucağına aldı. Kedinin narin bedeni gerilmiş, kuyruğu kırbaç gibi bir o yana, bir bu yana sallanıp duruyordu.

"Haydi, yürüyelim," diyen Şeryuf önlerine düştü. Hemen arkasındaki Maya, gözünü kulağını dört açmıştı. Evin önüne geldiler. Şeryuf kapıyı açtı. İşte o anda Maya, kapının arkasına yapılan, boyası henüz kurumamış olan Seth resmini fark etti.

"Dikkat!" diye haykırdı.

Korkuyla irkilen Şeryuf, "Ne var?" diye söylendi.

Maya titreyen elleriyle resmi gösterdi ama Şeryuf ağzını açıp tek kelime bile edemeden yer sarsılmaya başladı. Dört bir yandan atlılar hücum ediyordu!

Maya'nın "Bu bir tuzak! Çabuk kaçın!" diye haykıran sesi gecenin karanlığında bir kırbaç gibi şakladı. Kız hemen koşmaya başlamıştı. Kedi de kollarından yere atlamış öne düşmüştü bile. İri bir at karşıdan ona doğru koşuyordu. Bakışlarını yukarıya, binicinin yüzüne çeviren Maya'nın nefesi kesildi. Atlının yüzünde bir çakal maskesi vardı!

*Anubis** maskesi, diye geçirdi içinden Maya dehşetle.

Binici yayını germiş, okunu ona doğrultmuştu. Bir saniye sonra da Maya o öldürücü vınlamayı duyup kendini yere attı. Tuhaf bir ses koyuveren Kiya ise bir sıçrayışta çalılıkların arasına atlayıp gözden kaybolmuştu. Maya gözlerini kapamış ölü gibi toz toprağın üstünde yatıyordu. Ok, başının hemen yanına saplanmış, at zarif bir sıçrayışla üstünden geçerek yoluna devam etmişti.

Maya, geniş bir palmiye kökünün ardına sinen Ateş'le Güneş'in "Bu tarafa!" diye bağırdıklarını duydu ve tüm gücünü toplayarak doğruldu. İkinci bir şansı olmayacağını gayet iyi biliyordu. Bir hamlede kendini arkadaşlarının yanına attı.

"Şeryuf nerede?" diye soran kız, heyecandan nefes nefeseydi.

Kimseden ses çıkmadı.

Sonra onu gördüler.

Şeryuf, evinin önünde duruyordu ve atlılar etrafını sar-

* Siyah bir köpek ya da çakal kafasıyla betimlenen tanrı. Mumyalama görevinde olan rahipler Anubis maskesi takarlardı. (Ed. N.)

mışlardı. Her birinin yüzünde, o tüyler ürpertici çakal maskesinden vardı. Adamların öfkeli sesleri, onlara kadar ulaşıyordu.

"Ona yardım etmeliyiz! Atlıların dikkatini başka yere çekelim!" diye bağıran, Maya saklandığı yerden dışarı çıkıp koşmaya başlamıştı bile.

Aynı anda atlarından inen birkaç adam, Şeryuf'u yakalayıp bağlamışlardı. Rahibi dertop edip bir atın üstüne atmış, götürüyorlardı.

Öfkeden kendini kaybeden Maya "Sizi ahlaksızlar! Bırakın onu!" diye haykırıyordu.

Onu fark eden maskeli adamlar yeniden oklarıyla yaylarına davrandılar. Maya'ya bir dirsek atan Ateş, onu yandaki buğday tarlasına doğru iteledi.

Kız az kalsın yuvarlanıyordu ama Ateş'in "Ölmek istemiyorsan koş!" diyen kaygılı sesini duyunca canını dişine takıp koşmaya başladı. Ateş, Güneş ve Maya, yakalanmayacaklarından emin oluncaya kadar buğday başaklarının arasında koşmaya devam ettiler.

Zindan

Ateş, Güneş ve Maya birbirlerine sokulmuş, bekliyorlardı. Hiç bu kadar korkmamışlardı. Bu ölümcül bir oyundu ve kuralları kötülük ve ölüm tanrısı Seth tarafından konmuştu.

Dakikalar geçti; sonunda sesler duyulmaz oldu. Çocuklar tarlalardan açık alana çıkmaya ancak ondan sonra cesaret edebildiler.

Güneş kupkuru bir sesle "Bu atlılar peşimizi bırakmazlar," dedi. "Bizi avlayıp öldürmeye çalışacaklar! Acaba Siebenthann'a dönsek daha mı iyi ederiz, ne dersiniz?"

"Hayır!" diyerek kestirip attı Ateş. "Hele bu olanlardan sonra asla! Tutankamon'un katillerini ortaya çıkarmalıyız. Hem Şeryuf'la İti'ye de neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor!"

Güneş, Ateş'in söylediklerini ister istemez kabul ediyordu ama içinde iki farklı düşünce çakışıyordu. Bir yanı kaçmanın korkaklık olduğunu söylerken diğer yanı, bu kez karşılarında onları öldürmekte bir an bile tereddüt etmeyecek acımasız ve vicdansız bir örgüt olduğunu fısıldıyordu.

"O zaman yapabileceğimiz tek bir şey var," dedi usulca.

"Kamose'nin evinde saklanmak. Hem ona gelişmeleri anlatacağımıza söz vermiştik."

* * *

Yarım saat kadar sonra doktorun gösterişli evine ulaşmışlardı. Kamose'nin kapıyı açması için uzun süre beklemeleri gerekti.

İti'nin babası, çocukların anlattıklarını fal taşı gibi açılmış gözlerle dinledi. Sonunda "Büyük tehlikedesiniz," dedi. "Benim yanımda saklanabilirsiniz. Başınıza kötü bir şey gelmemesi için elimden geleni yaparım. Bu arada benim de size haberlerim var. Neyse ki, benimkiler sizinkinden biraz daha iyi. İti hayatta!"

Çocuklar bir ağızdan "Neredeymiş?" diye bağırdılar.

"Bu akşam pazar yerinde İti'nin firavunun sarayındaki zindana atıldığını duydum!"

Ateş hemen, "Ama emin değilsin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle," diye mırıldandı Kamose başını öne eğerek.

"O zaman bunun doğru olup olmadığını öğrenelim," diye atıldı Maya. "Hem de hemen."

Kamose elini kaldırıp "Durun bakalım," diye karşı çıktı. "Gecenin bu saatinde zindanlara girmeye mi kalkışacaksınız?"

Maya gülümsedi. "Neden olmasın? Bu belirsizlik daha kötü değil mi? Hele sizin için..."

"Elbette öyle," dedi doktor içini çekerek. "Ayrıca cesaretini-

ze hayranım ama Teb sokakları geceleri çok tehlikelidir."

"İyi ama biz dört kişiyiz," diye karşı çıkan Maya, gözü kediye ilişince aceleyle "Beş demek istemiştim tabii," diye düzeltti. "Bize bir şey olmaz, merak etmeyin. Hem İti'ye yardım etmek için bir şeyler yapmak zorundayız. Böyle boş boş oturamayız. Onu bulabilirsek, o gece olay yerinde gördüğü gölgenin kime ait olduğunu da öğreniriz ayrıca."

"Öyle olsun, Hathor adına!" diye bağırdı Kamose kararlı bir tavırla yumruklarını sıkarak. "Yürüyün, gidiyoruz!"

* * *

Böylece Kamose ile üç kafadar, başkentin karanlık sokaklarında ilerlemeye başladılar. Maya'nın hakkı vardı, kimse yollarını kesmedi. Bir kez nehrin ne tarafta olduğunu soran bir sarhoş tarafından durduruldular, o kadar. O da Nil'in soğuk suyuna dalıp çıkarak ayılmak niyetindeydi belli ki.

"Timsahlara dikkat et," diye uyardı Kamose adamı. "Yoksa bir daha sarhoş olma fırsatı bulamayabilirsin."

Adam bu uyarıyı pek komik bulmuş olmalıydı ki Kamose'nin gösterdiği yana doğru yürürken bir kahkaha atmıştı.

Kısa süre sonra hapishaneye vardılar. Sarayın hemen arkasındaki bu ek bina, göze çarpmayan basit, tek katlı bir yapıydı. Tek bir kapısı, kapının önünde de mızraklı bir nöbetçi vardı.

Diğerleri ne yapacaklarını düşünürken Maya, nöbetçinin

yanına yanaşmıştı bile. Tatlı bir gülümsemeyle adama dönüp "Merhaba, ne sıkıcı bir gece değil mi?" diyerek sohbete başladı.

Nöbetçi omuz silkerek, "Evet, öyle. Sakin bir gece, diyelim," diye yanıt verdi. "Ben geceleri severim. Tek eksiğim içecek bir şeyler. Bugün de olağanüstü sıcak. Maalesef burayı boş bırakamıyorum. Hem sen bu saatte buralarda ne arıyorsun bakalım? Çoktan evinde olman gerekirdi."

Kamose, Güneş ve Ateş o sırada yanlarına geldiler.

Doktor, "Sorun yok, kız benimle," dedikten sonra "söyle bakalım... zindanlardaki mahkûmların kim olduklarını biliyor musun?" diye sordu.

"Elbette. Zaten içeride fazla mahkûm yok ki."

Kamose nöbetçiye yaklaşıp "Biz genç bir adamı arıyoruz," diye fısıldadı. "Zindanda olup olmadığını öğrenmek istiyoruz."

"İsim veremem," dedi nöbetçi sertçe. "Yarın sabah tekrar gelip vezire sorun."

Doktor içini çekti. Elini cebine daldırıp çıkardığında avucunda birkaç madeni para vardı. Ay ışığında parlayan paraları nöbetçiye uzatarak "Belki bunlar dilini çözer," diye mırıldandı.

Nöbetçi, doktorun avucuna bir göz atıp "Bu durumu değiştirir elbette," dedi. Sesi bu kez biraz daha dostça çıkmıştı.

Kamose "İti adı sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"İti mi? Bir düşüneyim bakayım. Hmm... olabilir, pek yabancı gelmiyor..."

Doktor öfkeyle "Tamam, tamam," diyerek birkaç deben daha çıkardı ve nöbetçiye uzattı.

Adamın yüzü aydınlanmıştı.

"Ah şimdi hatırladım," dedi. "Bu İti dün tutuklanmıştı. Yoksa önceki gün müydü? Emin değilim ama İti içeride, evet."

"Hayatta olduğundan emin misin?"

"Evet," dedi nöbetçi, "ama... şimdilik."

Doktor sert bir sesle "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Yarın sabah idam edilecek, demek oluyor. İti ölüm cezası aldı."

"Ama bu nasıl olur?" diyen Kamose dehşet içindeydi. "Benim oğlum hiçbir şey yapmadı ki!"

Nöbetçi sakin bir sesle "Ah, demek oğlun oluyor," dedi. "Bütün bu telaş bu yüzden tabii... Hem hepsi suçsuz olduğunu söyler."

Güneş araya girerek "Neyle suçlanıyor?" diye sordu.

"Vatan hainliği," dedi nöbetçi ilgisizce. "Bunun da cezası ölümdür."

"Bu kararı kim verdi? Aya mı?" diye sordu Güneş.

Nöbetçi başını sallayarak sinsi sinsi güldü. "Bilmem..."

Bir anda nöbetçinin üstüne yürüyen Kamose, adamı omuz-

larından tutup sarsarak "Sana inanmıyorum!" diye bağırdı. "Biraz daha deben koparabilmek için yalan söylüyorsun ahlaksız herif!"

Nöbetçi, doktoru kabaca kendinden uzaklaştırarak mızrağını doğrulttu ve "Dokunmak yok!" diye haykırdı. "Yoksa sen de kendini zindanda buluverirsin!"

Ateş, Güneş ve Maya, Kamose'yi geri çekip nöbetçiden uzaklaştırdılar.

"Yapmayın!" diye yalvardı Maya. "Bunun bize hiçbir yararı olmaz. Hem hiç değilse İti'nin yaşadığını öğrendik."

Kamose yaşlı gözlerle kıza dönüp baktı. "Evet, ama birkaç saat içinde ölecek."

Maya çaresizce sustu. Bir şeyler yapmaları gerekiyordu, hem de hemen. Ama ne? Yardım isteyen bakışlarını Ateş'le Güneş'e çevirdi. Ateş kulak memesini çekiştiriyordu. Sonunda "İti'yi zindandan çıkarmamız gerekiyor," diye söylendi.

"Nöbetçiyi nasıl aşmayı düşünüyorsun peki?" diye sordu Güneş.

Ateş parmaklarını şıklattı. "Aklıma bir şey geldi!"

Kurtarma Ekibi

Kamose sabırsızlıkla, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Nöbetçi susadığını söylememiş miydi?" diye fısıldadı Ateş.

"E, ne olmuş?" dedi Güneş.

Ateş arkadaşına dönüp "İzin ver de rahatça açıklayayım," dedi. "Susamış madem, biz de susuzluğunu gidereceğiz ama özel bir içecekle elbette. Kamose, siz bitkilerden iyi anlıyordunuz, değil mi?"

Doktor başını salladı.

"Kısa sürede etkili bir uyku ilacı yapabilir misiniz?"

Kamose'nin gözleri parladı. "Şimdi anlıyorum..."

* * *

Hızla doktorun evine döndüler. Kamose bir havanın içine bir takım otlar koyup ezdikten sonra biraz suyla karıştırdı. O bu işi yaparken Ateş arkadaşlarıyla kafa kafaya vermiş, detayları gözden geçiriyordu.

"Nöbetçi uykuya dalar dalmaz Kamose ile ben içeri süzülüp İti'yi dışarı çıkaracağız," dedi.

Maya "Ben de gelmek istiyorum!" diyerek karşı çıktı.

"Bence bu doğru olmaz," dedi Ateş. "Sen Güneş'le dışarıda durup gözcülük yapacaksın. Biri gelirse ıslık çalarak bize haber verirsiniz."

Ateş'in planını pek beğenmeyen Maya, "Kapıdaki adam hapishanedeki tek nöbetçi değildir herhalde..." dedi.

Ateş kaşlarını çatarak, "Bu konuda haklı olabilirsin," diye söylendi. "Çok dikkatli olup diğer nöbetçilere görünmeden İti'nin yanına ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundayız."

Maya "Bu nasıl olacak? Bu iş çok tehlikeli!" diyerek son kararını açıkladı.

"Evet, biliyorum," dedi Ateş, "ama korkarım denemek zorundayız. Bu bizim son şansımız. Yoksa İti yarın sabah idam edilecek."

Kararlı bir sesle "Ben her şekilde varım," diyen Kamose, elindeki testiyi sallayarak "bunun içindeki bir öküzü bile uyutur," diye ekledi.

Ateş ellerini çırparak, "Haydi öyleyse, hiç zaman kaybetmeden hapishaneye dönelim!" diye bağırdı.

* * *

Yıldızlı gökyüzünün keyfini süren nöbetçi, bıraktıkları gibi duruyordu.

"Yine mi siz?" diye homurdandı onları görünce. "Sakın beni sinirlendirmeye kalkmayın, yoksa karışmam."

"Hâlâ içecek bir şeyler bulamadın mı?" diye sordu Maya dostane bir gülüşle.

"Bulamadım ya," dedi nöbetçi başını sallayarak. "Buradan ayrılamıyorum ki."

Kamose elindeki testiyi uzatarak "Az önce öfkeli davrandığım için özür dilerim," dedi. "Senin elinden bir şey gelmez. Özür dilemek istiyorum. O nedenle de sana içecek bir şeyler getirdim."

"Demek öyle..." dedi nöbetçi yüzünde alaycı bir gülüşle. "İçine zehir katmadığını nereden bileceğim?"

Kamose öfkelenmiş gibi yaparak, "Zehir mi?!" diye bağırdı. "Amon aşkına, bunu da nereden çıkardın?"

"Eh, biz zindan nöbetçileri pek sevilmeyiz. Birinin bizden intikam almak istemesi hiç de tuhaf değil. Üstelik mahkûmiyet kararlarını veren de biz değiliz ama gel de bunu mahkûm yakınlarına anlat! Biz yalnızca burada durup nöbetçilik yapıyoruz."

"Elbette, sen yalnızca görevini yapıyorsun," diyen Kamose sakin görünmeye çalışıyordu.

Nöbetçi birden "Önce sen iç!" deyiverdi. Gözlerini doktora dikmiş, bakıyordu.

Ateş boğazında bir yumru hissetti. Her şey bitmişti! Planı tek bir darbeyle yıkılmıştı.

Kamose kararsız gibiydi. Elindeki testi titriyordu.

Onun kararsızlığını fark eden nöbetçi, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tamam içiyorum," diyen Kamose hafifçe yana dönerek testiyi dudaklarına götürdü.

Ateş, atılıp testiyi doktorun elinden kapmamak için kendini zor tutuyordu ama sonra adamın karışımı içmediğini fark etti. Kamose içeceği çenesinden aşağı, pelerininin yakasından içeri akıtıyordu! Sonra eliyle ağzını silip testiyi nöbetçiye uzattı.

Adam sırıtarak teşekkür etti. "Senden şüphelendiğim için özür dilerim ama başımıza neler geliyor bir bilsen."

Nöbetçinin testiyi başına dikmesini sevinçle izleyen Kamose bir kez daha "Sorun değil," dedi.

"Bu içecek gerçekten güzelmiş," diye mırıldanıp testiyi doktora uzattı nöbetçi.

Doktor sırıttı. "Güzeldir... Ne yazık ki, artık gitmemiz gerekiyor. Sana iyi nöbetler."

Doktor yanında çocuklarla uzaklaşırken nöbetçi keyifle arkalarından bakıyordu. Bir duvarın ardına sinen grup, adamı izlemeye başladı. Uyku ilacı beklediklerinden çabuk etki etmişti. Nöbetçi kısa süre içinde esnemeye başlamıştı bile. Sonra kapının yanında bir taşın üstüne oturdu. Az sonra başı önüne düşmüş, horul horul horluyordu. Derin bir uykuya dalmıştı.

Ateş Kamose'ye dönüp hazır mısın, der gibi baktı. Karanlıkta duvarların gölgesine sinerek iki büklüm bir halde kapıya yaklaştılar. Nöbetçinin yanına geldiklerinde bir anda yanlarında beliren Kiya dosdoğru girişe yöneldi.

"Kedi burada kalsın!" diye fısıldadı Kamose. "İçeride ona göz kulak olamayız."

"Bırak gelsin," diye mırıldandı Ateş. "Biz ona değil, o bize göz kulak olacak!"

Doktor, Ateş'in ne demek istediğini anlamamıştı ama tartışacak zaman yoktu. Doktorla Ateş oflaya poflaya, uyumakta olan nöbetçiyi kollarından tutup içeriye çektiler. Böylece nöbetçi, sokaktan geçen biri tarafından uluorta uyurken görülmeyecekti. Yine birlikte abanarak giriş kapısının sürgüsünü açıp gaz lambalarının zayıf ışığıyla aydınlanan koridorda ilerlemeye başladılar.

Kiya hemen önlerinde koşuyordu. Kulakları dikilmiş, öne doğru çevrilmişti. Bedenindeki her kas, bir yay gibi gergindi. Kedi, gözle görülemeyecek en ufak hareketi ve insan kulağının duyamayacağı en hafif sesi algılayan aşırı hassas bir alıcıya benziyordu.

Ateş'le Kamose çıt çıkarmadan ilerlemeye çalışıyorlardı. Ateş'in birden dizi kütürdedi. Çocuk, kediye kıyasla ne kadar hantal olduğunu düşündü.

Aniden duran Kiya, hiç ses çıkarmıyordu ama kuyruğu sert-

çe bir o yana, bir bu yana sallanıp duruyordu. Ateş'in alnı terden sırılsıklam olmuştu. Gözlerini kapatıp tamamen çevredeki seslere odaklandı. Şimdi daha iyi duyuyordu. Çok zayıf ama onlardan pek de uzak olmayan sesler vardı.

Ateş dinlemeyi bırakıp kedinin yanına çömeldi. Başını sallayarak kedinin sırtını okşadı. Sonra idareyi ele alıp öne düştü. Parmaklarının ucuna basarak mahzenin koridorunda sessizce ilerlemeyi sürdürdüler. Ortalık biraz daha aydınlanmıştı. Sesler de artmış, konuşmalar anlaşılır olmuştu. Koridor sağa dönüyordu. Ateş köşede durup ileriye bir göz attı. İlerideki bir gaz lambasının altında oturan iki gardiyan zar atarak oyalanıyorlardı. Ancak öyle bir şey gördü ki yüreği ağzına geldi: Hücrelerden birinde dertop olmuş oturan biri vardı. Gaz lambasının zayıf ışığının yüzünü hafifçe aydınlattığı mahkûm, İti idi!

Ateş heyecanla alt dudağını dişlemeye başladı.

Maya haklıydı elbette; başka nöbetçiler de vardı. Bunu akıl etmesi gerekiyordu. Bu iki adamın önünden nasıl geçeceklerdi? Hiç şansımız yok, diye düşünen Ateş daha çok terlemeye başlamıştı.

Şimdi ne olacak sorusu, Kamose'nin bakışlarından da okunuyordu.

Ateş, kendine sövüp duruyordu. Bir çözüm olmalıydı! Planı enine boyuna düşünülmemişti ama hiçbir şey yapmadan da duramazlardı. Yoksa İti, ertesi günü göremezdi.

O anda Kiya, aniden ileri atılarak oturmuş zar atan nöbetçilerin arasından geçiverdi. Bir anda irkilen nöbetçiler zarları bıraktılar.

"Bu hayvan da nereden çıktı?" diye bağırdı bir nöbetçi.

Öbürü bir kahkahayla yanıt verdi. "Bekle, şimdi yakalarız onu!"

Cümlesini bitirir bitirmez Kiya'nın peşine düşmüştü. Ateş korkudan irileşmiş gözlerle nöbetçilerin Kiya'yı kovalamasını izliyordu. Neyse ki, kedi nöbetçilere kıyasla çok daha çevikti. Tam yakalanacakken yeni bir hamleyle ileri atılıyor, adamların hoyrat ellerinden kurtuluyordu. Bu kez de tahta parmaklıkları açık duran boş bir hücreye dalmıştı.

Peşindeki iki adam da "İşte şimdi yakalandın, artık kaçamazsın!" diye sevinçle bağırarak peşinden hücreye girdiler.

Ateş, o anda Kiya'nın amacını anladı. Bir hamlede hücrenin parmaklıklı kapısını kapatıverdi. Adamlar neye uğradıklarını anlayamadan da sürgüyü itti.

Nöbetçilerden biri "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi. "Çabuk bizi dışarı çıkar! Hem sen burada ne arıyorsun?"

Bu arada parmaklıkların arasından süzülerek hücreden çıkan Kiya gelmiş, Ateş'in bacaklarına sürtünüyordu.

"Aferin kızım, sen dünyanın en akıllı kedisisin!" diyerek kediyi öven Ateş, "Sen olmasan mahvolmuştuk," diye mırıldandı.

"Hey, sana söylüyorum ufaklık!" Nöbetçiler tahta parmaklıkları yumrukluyorlardı. "Aç şu kapıyı!"

Ateş, onlara alaycı bir bakış atmakla yetindi ve doğruca İti'nin hücresine yöneldi. Kamose o sırada parmaklıklı kapıyı açmış, oğlunu dışarı çıkarmıştı bile. Baba oğul sessizce kucaklaştılar.

"Keyfinizi bozmak istemiyorum ama buradan bir an önce gitsek iyi olacak," dedi Ateş. "Hücreye tıkılan şu iki bey fazla gürültü yapıyorlar. Kısa süre içinde birileri seslerini duyacaktır, buna eminim."

İti, "Teşekkürler, çok teşekkür ederim," diye kekeleyerek Ateş'in elini sıktı.

"Bana değil, ona teşekkür et," dedi Ateş, Kiya'yı göstererek. "Her şeyi o halletti."

Sonra hep birlikte hızla zindandan ayrıldılar.

İhanet

Doktor Kamose'nin yemek odasında mutlu bir hava vardı. Adam, hizmetçilere en güzel yemekleri pişirtmişti. Baba ile oğulun kadehlerinde yakut rengi şerbet ışıldıyordu. Çocuklar da soğutulmuş keçi sütüyle güç tazeliyorlardı. Gecenin ilerleyen saatleri olmasına karşın kimse yorgun değildi. Maya ile Güneş, Kiya'nın nöbetçileri nasıl alt ettiğini dinlemekten bir türlü bıkmıyorlardı.

Ciddi bir yüz ifadesi takınan Kamose, "Şimdi de sen anlat bakalım İti," dedi. "Evinde neler oldu? Seni kim tutukladı? En önemlisi de neyle suçlanıyorsun?"

İti yüzünü asarak, "Bilmiyorum baba," dedi. "Bir anda evi silahlı adamlar bastı. Neye uğradığımı anlayamadan beni yakalayıp götürdüler."

"Kimin emriyle hareket ettiklerini de mi söylemediler?"

"Tek kelime konuşmadılar ki... Beni sarayın zindanına götürüp bir hücreye attılar. İhanetle suçlandığımı da orada öğrendim. Gülünç bir iddia!"

Kamose oğlunun koluna dokundu ve "Ben bunu biliyorum,"

dedi. "Sen masumsun. Aya öyle değil ama... Her şeyin arkasında onun olduğundan adım gibi eminim!"

İti başını sallayarak, "Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Sana kötü bir haberim var," dedi Kamose üzgün bir tavırla. "Arkadaşın Şeryuf da tutuklandı..."

Gözleri korkuyla büyüyen İti, öylece kalakalmıştı. Bir şeyler söyler gibi dudaklarını oynattıysa da sesi çıkmadı.

"Çok üzgünüm," dedi Kamose usulca. "Şeryuf dostlarımızla burada buluştu. Onun hatası da bu oldu!"

"Ama bu çok... çok anlamsız," diye kekeledi İti.

Ateş, "Hayır değil," diye atıldı, "Şeryuf bize Tutankamon'un başının arkasında bir yara olduğunu söyledi. Tıpkı senin gibi o da firavunun bir kaza sonucu ölmediğini, cinayete kurban gittiğini düşünüyordu!"

"Sen bize olay gecesi gördüğün şu gölgeden söz edecektin ama olmadı," diye hatırlattı Maya.

"Evet, sahi." İti'nin hafızasını zorladığı belliydi. "Bu siluet... gerçekten ilginçti. Uzun saçları vardı..."

Şaşkınlığını gizleyemeyen Güneş, "Bir kadın mıydı yani?" diye bağırdı.

"Büyük olasılıkla," diye mırıldandı İti, "ama olmayabilir de. Bilirsiniz, birçok erkek peruk takıyor."

Güneş başını salladı. O dönemin Mısır'nda özellikle ziyafet verilen gecelerde erkeklerin peruk takmasının çok moda olduğunu tarih kitaplarından biliyordu.

"O kişinin yüzünü göremedin yani," diyerek konuyu biraz değiştirdi çocuk.

"Maalesef," dedi İti başını sallayarak. "Arkası dönüktü. Hem ben biraz uzakta, yan odanın kapısındaydım. Tek görebildiğim, elinde kokulu yağ vazosu tutan bir siluetti."

"Kokulu yağ mı?"

"Evet, masajda bunları kullanıyoruz. Alışılmadık bir şey değil ki. Bu nedenle tuhaf karşılamadım zaten. Sarayda çok sayıda hizmetkâr var. Hepsini birden sırtlarından tanımam mümkün değil. Firavun da yatıyor, uyuyor gibi görünüyordu. Her şey gayet normal, ortalık sakindi. Ancak firavunun öldüğünü öğrendiğimde, kuşkulanıp vazolu kişinin bu işle bir ilgisi var mı diye düşündüm."

"Kadın ya da erkek, her kimse belki katil oydu. Hatta vazo da cinayet silahı niyetine kullanılmış olabilir," dedi Maya yüksek sesle. Birden sergide gördüğü, Tanrıça Hathor'un başı motifiyle süslü elli santimlik vazoyu hatırladı. Mısır el sanatlarının ilginç bir örneği olarak sergilenen bu etkileyici vazo, pekâlâ birinin kafatasını dağıtabilirdi. Hoş bir mezar süsünün aynı zamanda bir cinayet aleti olma ihtimali, kızın tüylerini diken diken etmişti.

Güneş, "Sözünüzü kestiğim için özür dilerim," diyerek araya girdi. "Bence burada emniyette değilsin İti. Zindana kapattığınız nöbetçiler seslerini birilerine duyurmuşlardır. Uyuyan kapı nöbetçisi de çoktan uyanmıştır. Seni arayacaklardır. İlk gelecekleri yer de babanın evi."

Kamose yüzünü astı. "Çok haklısın. Hatta sen ve arkadaşların da tehlikedesiniz çünkü sizi de arayacaklardır. Bir yerlere saklanmalısınız. En iyisi kardeşimin evi... Nil'in biraz yukarısında oturuyor ve bize yardım edecektir. Gerekli birkaç parça eşyayı toparlayıp hemen buradan ayrılalım. Bundan sonra yapılacakları da kardeşimin evinde kararlaştırırız."

* * *

Yarım saat içinde hazırlandılar. Tam evden çıkmak üzereydiler ki ağır ahşap dış kapıya vurulduğunu duydular.

"Bunlar nöbetçiler olmasın baba?" diye sordu İti titreyen bir sesle.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldayan koca adam, korkudan titriyordu. Kapıya birbiri ardına birkaç kez daha vuruldu. Doktor kapının kolunu tutup açmaya davrandı.

"Açma!" diye bağırdı İti.

Ancak adam kapıyı çoktan açmıştı. Açmasıyla bir çığlık atıp geriye doğru sıçraması bir oldu. Kapının önünde tam sekiz atlı yarım daire biçiminde dizilmişti. Biri elindeki mızrağı havaya

kaldırmıştı. Mızrağın ucuna takılı tahta Seth heykeli alev alev yanıyordu. Alevlerin ışığı, yüzlerindeki çakal maskelerini aydınlatıyordu. Duyulan tek ses, alevler içindeki kötülük tanrısının çıkardığı çıtırtılardı. O sırada bir erkek gölgesi komşu evin karanlığına doğru kaçtı.

"Çui!" diye gürledi Kamose. "Seni tanıdım. Bize ihanet ettin! Seni kaç paraya satın aldılar?"

Uğradıkları şaşkınlıktan ilk kurtulan Ateş oldu. Bir hamlede sokak kapısını kapatıp kol demirini indirerek "Dama çıkıp oradan kaçalım, çabuk olun!" diye fısıldadı.

Kamose'nin "Kaçmak mı? Asla! Ben evimden hiçbir yere gitmiyorum!" diye haykıran sesi evin koridorunda çınladı.

"Aklını mı kaçırdın, yürü haydi!" diyen İti, babasını kolundan tutmuş, çekiştiriyordu. "Burası güvenli değil. Birazdan kapıyı kırarlar."

Ne var ki, Kamose direniyordu. Bu arada dışarıdakiler de kapıyı kırmaya uğraşıyorlardı. Çatırtılar duyulmaya başlamıştı bile.

İti alçak sesle sövüp çocukların peşinden koştu.

"Çatıya nereden çıkılıyor?" diye sordu Ateş telaşla.

"Buradan!" diye bağıran İti, yandaki merdivene koştu. Merdivenin başında durup bir kez daha babasına seslendi: "Haydi, gel artık baba!"

"Tamam, geliyorum."

Rahatlayan İti ile çocuklar merdiveni tırmanmaya başladılar. Bir anda alt katta bir gürültü koptu. Kapı kırılmış olmalıydı. Bu arada Kamose'nin öfkeli bağırışı da duyuluyordu.

"Ah, hayır! Babamı yakaladılar! Ona yardım etmeliyim!" diyen İti geri dönmeye davrandı. Çocuklar onu zorlukla durdurabilmişlerdi.

"Hepimizin birden yakalanmasının babana bir yararı olmaz!" diye bağırdı Ateş. "Kaçmalıyız. Sonra ne yapabileceğimize bakarız. Seni de öyle kurtardık!"

Gönülsüzce buna razı olan İti, gözlerinde yaşlarla çatının diğer ucuna koştu. Diğerleri de peşindeydi. Çatının kenarına gelen çocuk, bir sıçrayışta komşunun çatısına atladı ve havada ustaca bir takla atarak ayağa kalktı. Arkasından Ateş, Maya ve Kiya da atladılar. Onlar da sağ salim öbür çatıya geçebilmişlerdi.

Güneş ise geriden "Ben buradan atlayamam!" diye bağırdı. "Mesafe çok... çok uzun!" Dizlerinin bağı çözülmüş bir halde çatının kenarında durmuş, korkulu gözlerle aşağıya bakıyordu.

"Aşağıya bakma!" diye seslendi Ateş. "Biraz gerileyip hızla koş ve atla!"

Güneş çaresizce arkadaşlarına bakıyordu. Felce uğramış gibiydi.

Sonunda dama çıkan Anubis maskeli iki adam Güneş'e doğru koşmaya başladılar.

Maya, "Arkana bak!" diye haykırdıktan sonra sesini alçaltarak "Bu da seni kanatlandırmazsa yapacak bir şey yok," diye söylendi.

Öyle de oldu. Güneş, yaşadığı paniğin etkisiyle, hayatının en uzun atlayışını yaptı. Ayağını karşıdaki çatının kenarına ancak basabilen çocuk, bir ip cambazının dengesini sağlamaya çalışması gibi havada şöyle bir dalgalandı. Ateş bir sıçrayışta Güneş'i kolundan yakalayarak yanına çekti. İkisi birden yere yuvarlandılar.

Geriden "Dikkat!" diye bağıran İti'nin sesi duyuldu. Çocuk, komşu damda bulduğu uzun tahtayı havada savurarak, arkalarından çatıya atlayan maskeli saldırganların başlarına vurdu. Acıyla bağıran adamlar, çatıdan aşağıya uçtular.

"İyi vuruştu!" diye seslendi Maya, "ama diğerleri de gelmekte gecikmeyeceklerdir!"

Elindeki tahtayı bir yana fırlatan İti koşmaya başladı. Çocukları kolayca çatıdan çatıya geçiriyordu. Kısa sürede izlerini kaybettirdiler. İti, buraları avucunun içi gibi biliyordu. Çocuklar, onun bu yolu ilk kez kullanmadığını anladılar. Dama oyununda yaptığı hileler nedeniyle kaçış yolu olarak kullanabileceği bir rota çizdiği belliydi.

On dakika sonra üç arkadaş büyük bir şaşkınlığa uğradılar. Kendilerini yeniden Kamose'nin evinde bulmuşlardı!

Ateş'in nefesi kesilmişti. "Bir yanlışlık yapmış olmayasın İti?"

Sürünerek çatının kenarına gelip aşağıya bakan İti, "Asla! Babama ne olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. "Bakın atlar hâlâ evin önünde!"

Bu kez beşi birden çatının kenarından aşağıya baktılar. Anubis maskeli adamlar, elleri bağlanmış Kamose'yi sürükleyerek evden çıkarıp bir ata bindirdiler. Ondan sonra da sakin sakin atlarına binip gittiler. Kimsenin yollarını kesmeyeceğinden emin bir halleri vardı.

İti, "Adi herifler!" diye söylendi. "Babamı da zindana atacaklar, eminim."

Düşünceli bir biçimde Kiya'nın tüylerini okşayan Maya, "En azından yaralanmış görünmüyor," dedi. Kedi birden huzursuz oldu, bedeni gerilmişti. Maya da heyecanlandı. "Hey, niyetin ne senin?" diye fısıldadı.

Kedi başını çevirip kıza baktı. Heyecanla parlayan gözleri ince yüzünde iri iri duruyordu. Sonra alçak sesle miyavladı. Belli ki, çocukların onu izlemesini istiyordu.

Gizli Ulak

Sokağa çıktıklarında Kiya, Anubis maskeli gizemli atlıların gittiği yola daldı. Ateş, Maya, Güneş ve İti de kediyi izliyorlardı. Kiya önlerinde rahat rahat ilerleyen atlılarla arasındaki mesafeyi koruyarak dikkatle yol alıyordu. Böylece çocuklar, fark edilmeden maskeli atlıları izleyebildiler. Ne var ki, grubun hedefi, çocukların sandığı gibi zindanlar değil, saraydı.

"Orada ne yapacaklar ki?" diye söylendi Ateş, tahta bir arabanın arkasına sindiklerinde.

"Ben söyleyeyim," diye mırıldandı Güneş. "Kamose'yi Aya'ya götürecekler. Bütün olanların ardında vezir var zaten!"

Arabayı siper ederek baktıklarında atlılar, sarayın meşalelerle aydınlatılan ana kapısının önüne gelmişlerdi. Adamlardan biri, büyük olasılıkla liderleri, atından atlayıp kapıdaki nöbetçinin yanına gitti. Çocukların duyamadıkları bir şeyler konuştular. Sonra nöbetçi saraya girip gözden kayboldu. Herkes bekliyordu. Bir süre hiçbir şey olmadı. Kamose bir atın üstünde, onu kaçıranların arasında duruyor ve birazdan ağaracak olan gecenin karanlığına bakıyordu. Duruşundan, kesinlikle umutsuz olmadığı anlaşılıyordu.

İti öfkeyle, "Eğer babamın saçının bir teline zarar verirlerse hepsini öldürürüm," diye söylendi.

"Aynı cümleyi baban da söylemişti," dedi Güneş. "Ardından seni kurtarmayı başardık. Bence babanı da kurtaracağız. Buna inanmalısın!"

İti sessizce başını salladı.

O anda nöbetçi yeniden kapıda belirdi ama bu kez yalnız değildi. Yanında ince yapılı biri vardı; ardında iki de hizmetkârı bulunan genç bir kadın!

İti'nin ağzı, şaşkınlıktan açık kaldı. "Ama bu... bu Ankesenamon!"

Kadın kapının önüne çıkmıştı. Meşalelerin ışığı klasik güzellikteki yüz hatlarını aydınlatıyordu. Tutankamon'un genç ve dul eşi Ankesenamon bedenini saran zümrüt rengi bir giysiye bürünmüştü. Kolunun üst kısmını altın halkalar süslüyordu. Mavimsi siyah saçlarında ve ayağındaki sandaletlerin bantlarında da kıymetli taşlar parıldıyordu.

Yüksek ve sert bir sesle "Demek ünlü Doktor Kamose buymuş," deyişi ta çocukların oradan duyuldu. "Aslında senin yerine oğlunla karşılaşmayı yeğlerdim ya neyse. Onun nerede olduğunu sen de söyleyebilirsin."

"Hayır," dedi Kamose kararlı bir sesle. "Size hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Kraliçene karşı çıkmaya nasıl cüret edersin?" diyen Ankesenamon başını arkaya atıp alaycı bir kahkaha patlattı ve "Ben senin inadını kırmayı bilirim," dedi. "İnan bana!" Atlılara dönerek "Kamose'yi benim daireme götürüp kilitleyin," diye buyurdu. "Sonra da İti ile arkadaşlarını arayın. Onları buluncaya kadar da aramaya devam edin. Artık hata istemiyorum, Amon aşkına! Daha fazla adam bulun, eldeki tüm olanakları seferber edin ama bulun şunları! Bu akşama dek bulamazsanız sizi timsahlara attıracağım. Beni anladınız mı?"

Adamlar saygıyla başlarını salladılar.

Ankesenamon, Kamose'nin sürüklenerek içeri götürülmesini kılı bile kıpırdamadan izledi. Ardından atlıların reisini yanına çekip biraz ileriye yürüdü. Tam da çocukların ardına saklandığı arabanın yakınına gelmişti. Maya, Ateş, Güneş ve İti oldukları yerde iyice büzülerek çıt çıkarmadan dinlemeye başladılar.

"Dinle beni," dedi kraliçe. "Politik açıdan çok önemli birine çok gizli bir haber iletmem gerekiyor."

Adam, ona itaat ederek "Ne isterseniz yapmaya hazırım kraliçem," dedi.

Genç kadın kibirli bir kahkaha daha attı.

"Bence çok iyi edersin, çünkü şimdiye kadarki hizmetinden memnun kaldığımı söyleyemeyeceğim. Ancak adamların şu İti'yi ararlarken sana ikinci bir şans daha vermek niyetindeyim."

Çocuklar kendilerini göstermeden arabanın kenarından başlarını uzattılar. Güzel dul, giysisinin kıvrımları arasından bir papirüs* rulosu çıkardı ve "Bu mektup Kral Şuppiluluma'ya iletilecek," dedi.

"Hitit Kralı Şuppiluluma mı?" diye sordu adam.

"Elbette o. Başka kim olacak?" diye söylendi Ankesenamon sabırsızca. "Bu mektup çok önemli. Şuppiluluma'dan başka birinin okumaması gerekiyor. Anladın mı?"

"Evet kraliçem."

Kraliçe konuyu belli ki fazlasıyla önemsiyordu. "Ülkemizin geleceği, bu mektubun yerine ulaşmasına bağlı. Eğer yanlış ellere geçerse mahvoluruz!" dedi. "Hayatın pahasına da olsa bu mektubu sahibine ulaştırmalısın. Şimdi yola koyul bakalım. İki hafta sonra geri dönmelisin... iyi haberlerle tabii. Seni tam iki hafta sonra sarayda bekliyor olacağım. Haydi, göreyim seni!"

Adam kraliçeyi selamlayarak papirüs rulosunu aldı. Her adımda yerlere kadar eğilmekten bir türlü gidemiyordu. Ankesenamon "Tamam, uzatma!" diye bağırdı. "Kaybedecek zaman yok. Dinlenmiş bir at al ve hemen yola çık!" Bu sözlerden sonra arkasını dönen güzel kadın, zarif adımlarla saraydan içeri girip gözden kayboldu. Bir tüy gibi kayarak yürüyordu.

* Eski Mısırlıların yazı kâğıdı yapmak için özünden yararlandıkları bitki. (Ed. N.)

Kraliçe saraya girince ulak olarak görevlendirilen adam da hareketlenerek elinde papirüs rulosuyla ahırlara doğru koştu.

"İnanamıyorum," diye fısıldayan İti, sindiği yerden doğruldu. "Şimdiye kadar hep Aya'dan şüphelenmiştik ama cinayet Ankesenamon'un başının altından çıkmış gibi görünüyor. İnanamıyorum! Tutankamon'la ikisi öyle mutlu bir çift gibiydiler ki..."

"Bunu neden yapmış olabilir dersin?" diye sordu Maya yüksek sesle.

"Belki çocuk sahibi olamayışını sorun etmiştir," dedi İti omuz silkerek. "Tahtın varisi yok ya, saraydaki birçok kişi bundan kraliçeyi sorumlu tutuyor. Belki saraydan uzaklaştırılmaktan korkmuştur. Kim bilir, yeni bir firavunla evlenip sağlıklı çocuklar doğurursa, saraydaki konumunun güçleneceğini düşünmüştür belki."

"Ne kadar acımasızca bir plan," diye mırıldanan Maya, tiksintiyle irkildi. "İyi ki Kiya bizi buraya getirmiş, yoksa hiçbir şey öğrenemeyecektik!"

"Peki mektubun bu işteki rolü ne?" diye atıldı Ateş. "Bunu bilmemiz şart. Şu mektuba yakından bir bakalım. Ankesenamon'un derdi neymiş, öğrenmek istiyorum!"

"Mektubu nasıl ele geçirmeyi düşünüyorsun?" diye mırıldanan Güneş, alacağı yanıttan korkuyordu.

Ateş, kendinden emin bir tavırla "Bu ulak tek başına yolculuk etmeyecek mi?" diye sordu. "Biz ise beş kişiyiz. Sayısal üstünlük bizde; sonuç belli!"

Güneş içini çektiyse de hiçbir şey söylemedi.

"O zaman acele edin. Gecikirsek çölde atlının izini bulamayız. Dinlenmiş bir at bulmak için ahırlara gitmiştir. Haydi, peşinden gidelim," diyen İti, saklandıkları yerden çıkıp yürümeye başlamıştı bile. Öne düşüp çocukları ahırlardan doğuya doğru uzanan bir yola götürdü. Neden oraya gittiğini de "Kesin bu yoldan geçecektir çünkü Hitit ülkesi bu yönde," diye açıkladı.

"İyiymiş," dedi Maya. "Tek yapmamız gereken, habercinin taşıdığı papirüsü ele geçirmek!"

Her türlü kaba kuvvete karşı olan Güneş, "Kendi eliyle vermeyecektir herhalde," diye söylendi.

Maya sırıttı. "Çok doğru. O zaman adamı... *ikna* etmemiz gerekecek, diyelim."

"Bunu nasıl yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum doğrusu."

Maya bu sözlere karşılık vermedi ve dikkatle çevreyi incelemeye koyuldu. Tenha sokak, oldukça dardı. Bu bir avantajdı çünkü atlıyı bir şekilde durdurmaları gerekiyordu. Karşısına dikildiklerinde kaçma şansı bulamamalıydı.

Ya düpedüz geri döner de milleti ayağa kaldırırsa ne yaparlardı? İş, asla oralara varmamalıydı. Maya dalgın dalgın saçının lülesiyle oynarken, aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Fazla zamanları da yoktu. Atlı her an ortaya çıkıp bir rüzgâr gibi yanlarından geçerek karanlığa karışabilirdi. O zaman da iş işten geçerdi.

Maya'nın bakışları, bir anda yandaki evin girişinde duran bir halata takıldı. Kıvrılmış bir yılan gibi duran halat yığını, kıza parlak bir fikir verdi ve bu fikri hemen arkadaşlarıyla paylaştı.

İki dakika sonra sokağın iki yanına yerleşmişlerdi bile. Duvar girintilerine, kapı boşluklarına gizlenmiş, göze batmamaya çalışıyorlardı. Kısa süre sonra da nal sesleri duyuldu; atlı ulak geliyordu!

Maya halatın ucunu daha sıkı kavradı. Arkasında Ateş ile Kiya vardı. Sokağın karşısına baktı. İpin diğer ucunu da Güneş ile İti tutuyorlardı. Halat yerde gevşekçe duruyordu. Maya'nın planı basit ama riskliydi. Atlı iyice yakınlarına geldiğinde ipi hızla çekerek onu durduracaklardı. Saniyelerin bile önemi vardı.

Atlı hızla yaklaştı. Binici atın sırtına iyice yatmış, dörtnala geliyordu. Maya'nın midesi kasıldı. On metre kalmıştı, beş metre...

"Şimdi!" diye bağıran kız tüm gücüyle halata asıldı. At, kızın sesini duyunca ürkmüştü. Bir anda önünde beliren engeli de görünce kişneyerek şaha kalktı ve binicisini yere attı. Bir çığlık atan adam, kendini tozun toprağın içinde buldu.

Maya ile Ateş birkaç adımda adamın yanına ulaştılar. Sokağın karşısında duran Güneş ile İti de hemen yanlarına geldiler. Binici, düşüşü umduklarından hafif atlatmış, kısa sürede ayağa fırlamıştı. Sol elindeki papirüs rulosunu göğsüne bastırırken

sağ elini kemerine götürerek bir bıçak çekti. Dişlerini sıkarak, "Yaklaşmayın yoksa hepinizi öldürürüm," diye tehdit savurdu. Telaşlı bakışları, çocukların üzerinde dolaşıyordu. Bu arada saray yönünde birkaç adım gerilemişti.

Adam şimdi avaz avaz bağırıp yardım isteyecek, diye düşündü Maya. *O zaman resmen yanarız! Böyle bir şey olmamalı!*

O sırada Kiya imdatlarına yetişip adamın bacağına dişlerini geçiriverdi. Adam bir çığlık daha attı ve bıçağını Kiya'ya saplamaya çalıştı. Çocuklar bu fırsatı değerlendirdiler. Dikkatini kediye yönelten adama hep birlikte saldırarak onu yere devirmeyi başardılar. İti bir bez parçasını adamın ağzına tıkayıp sesini kesti. Sonra onu iple bağlayıp terk edilmiş bir evin arka bahçesine sürüklediler. Günün ilk ışıklarından yararlanarak habercinin elindeki papirüs rulosunu çözmeye çalıştılar. Pek kolay olmadıysa da sonunda becerdiler. Papirüste yazılanlar, nefeslerini kesmişti.

"Ankesenamon Hititlerle anlaşma yapmak istiyor!" diye bağıran Güneş dehşet içindeydi. "Mısırlıların en büyük düşmanıyla!"

Maya mektuptaki bir yeri göstererek "Yalnızca o da değil," dedi. "Hitit Kralı Şuppiluluma'nın oğullarından biriyle evlenmek de istiyor." Yüksek sesle okumaya başladı: "Benim oğlum olmadı ama tanrılar sana oğullar verdi. Bunlardan birini bana koca olarak verir misin?"

"Akıl alır gibi değil," diye homurdandı İti öfkeyle. "Yalnızca elindeki gücü korumayı düşünüyor. Kiminle evlenirse evlensin, önemi yok. Yeni firavun o olacak. Kendisi de kraliçe olarak kalacak tabii."

Maya şaşkın şaşkın "İyi ama niçin Mısır'ın düşmanlarıyla işbirliği yapıyor ki?" diye sordu.

"Mısır'da aynı güce sahip, firavun olabilecek birini bulamamıştır da ondan. Aya, Ankesenamon'la asla evlenmez. Ondan hiç hoşlanmadığını gayet iyi biliyorum. Hatta kraliçeyi tahttan uzaklaştırıp kendisi firavun olmayı bile planlıyor olabilir; yanında başka bir kraliçeyle elbette."

Maya sonunda durumu anlamıştı. "Bence Ankesenamon bunu biliyor. Çocuk sahibi olamadığından tahtı bırakmak zorunda kalmamak için önce Tutankamon'dan kurtuldu. Şimdi ise yanında güçlü bir erkeğe ihtiyacı var. Gerekirse ülkesinin düşmanı olan birini bile koca olarak içine sindirmeye hazır. Amacına ulaştığında da düşmanı olarak gördüğü Aya'yı hemen öldürtecektir. Bundan eminim."

Güneş düşünceli bir sesle "Belki de bu iki büyük devlet birleşip bölgede bir süper güç olurlar," diye mırıldandı.

"Tek bir devlet olmak mı? Asla! Hititlere güvenilmez," diyen İti Güneş'e şiddetle karşı çıktı. "Onlarla yıllardır savaşıyoruz. İkide bir Mısır topraklarına saldırıp dururlar."

Güneş, Hititlerin de aynı şeyleri Mısırlılar için düşündüğü-

nü söylemek üzereyken vazgeçti. Konuyu değiştirmek daha iyi olacaktı.

"Ankesenamon nasıl canice bir plan yapmış, değil mi?" diye mırıldandı. "Biz de Aya'dan şüphelenmiştik. Haydi, devamını da okuyun!"

İlerleyen satırlarda Ankesenamon diken üstünde yaşadığını yazıyordu. En büyük korkusu da sıradan biriyle evlenmek zorunda kalıp tüm önceliklerini kaybetmekti.

Çocuklar mektubu okumaya daldıkları için habercinin bağlarından kurtulduğunu fark etmediler. Adam birden koşarak kaçmaya başladı. İlk şaşkınlıkla İti ile Ateş de peşinden koştularsa da kısa sürede vazgeçtiler. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanan şehirde esnaf ve balıkçılar yollara dizilmişlerdi bile. Kimseye fark ettirmeden adamı bir kez daha yakalamak mümkün değildi.

"Şu işe bak!" diyen Ateş çok kızmıştı. "Adam ilk iş olarak saraya koşup herkesi ayağa kaldıracak. Ankesenamon da uyarılmış oldu. Bizi aramayı hızlandıracaklardır. Bakın, ileride devriyeler var. Çabuk toz olalım buradan!"

Hedef Yakın

İti onları Nil kıyısında, neredeyse yıkılmak üzere olan bir balıkçı kulübesine götürdü. Burada en azından bir süreliğine güvende olacaklardı. Bu arada Güneş Tanrısı Ra gökyüzünü yeniden egemenliği altına almış, bölgeye bereket getiren devasa nehrin kıyısında gündelik yaşam her zamanki canlılığıyla başlamıştı. Gecenin yorgunluğu çocukları sarmıştı. Üstelik açtılar ve üstleri başları kirlenmiş, güçleri tükenmişti. İti arkadaşlarının ne halde olduklarını fark etti. Kendisi onlardan daha iyi durumdaydı.

Umut dolu bir sesle "Gideyim de yiyecek, içecek bir şeyler bulayım," dedi.

"Bunu nasıl halletmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Güneş. "Yanında deben kaldı mı ki?"

"Hayır," diye mırıldandı İti.

"Bizim için hırsızlık yapmanı istemiyorum," dedi Güneş.

"Hırsızlık mı? Ben yalnızca ödünç alırım," dedi İti gülümseyerek. "Geri vereceğim, söz."

"Dikkatli ol, her yer nöbetçi dolu!"

Delikanlı şehir merkezine doğru yürürken Güneş, kaygıyla arkasından bakıyordu.

Çocuklar İti'yi beklerken, kulübenin önüne uzanıp dinlendiler. Yalnızca Kiya hareketliydi. Bir ara duvar kalıntılarının arasında gözden kayboldu. Kısa süre sonra bir ciyaklama duyuldu. Kedi, yine bir fare avlamıştı belli ki.

Ateş bezgin bir sesle "Hemen bir şeyler yemezsem düşüp bayılacağım," diye söylendi. Ellerini ensesinde birleştirmiş, masmavi gökyüzüne bakıyordu. Havada tek bir bulut bile yoktu.

Siebenthann'da hava nasıldı acaba? Yine yağmurlu muydu? Şu anda yağmurda sırılsıklam olmaya hiç itiraz etmezdi. Hatta mutlu bile olurdu. Burada hiç yağmur yağmıyordu galiba. Ateş, Siebenthann'a dönünce Mısır'da yılda kaç gün yağmur yağdığını öğrenecekti. Çok fazla olamazdı çünkü ülkenin geneli çölden oluşuyordu. Burada ancak nehir kenarında yaşanabilirdi. Hem tarım hem de gündelik kullanım için gerekli su, Nil Nehri'nden sağlanıyordu.

Ateş bir kez daha Siebenthann'ı düşündü. Sütunlara yürüyüp bir anda kendi dünyalarına dönebilirlerdi. Bir saat içinde *Venezia Pastanesi*'nde oturmuş, dondurmalarını yalıyor olurlardı. Buz gibi dondurmanın hayali bile ağzını sulandırdı. Ancak bunu gerçekten istiyor muydu? Bu durumda İti'ye ne olacaktı? Ya Kamose ile Şeryuf? Onları kaderlerine terk edip toz olmaları mümkün değildi. Hem İti onlara yiyecek bir şeyler bulmaya gitmişti.

Ansızın Maya, "Ne düşünüyorsun?" diye soruverdi. Ateş şaşkın şaşkın kıza baktı. Kendisini suçüstü yakalanmış gibi hissetmişti.

"Siebenthann'ı mı düşünüyordun?"

"Ne zamandan beri düşünce okuyabiliyorsun?" diye mırıldandı Ateş.

"Başka ne düşünecektin ki?" dedi Maya, çok sakin bir sesle konuşmuştu. "Ben de düşünüyorum. Bahse girerim sen de öyle, değil mi Güneş?" Güneş başını salladı. "Gördün mü? Zor duruma düştük. Aç, susuz ortada kaldık; o nedenle de evimizi düşünüyoruz."

Ateş dalgın bir tavırla, "Yalnız o mu?" diye karşı çıktı. "Askerler peşimizde. Er ya da geç bulacaklardır bizi. Sürekli kaçamayız ki... Ankesenamon bizi yakalamak için bütün olanaklarını seferber edecektir. Öte yandan İti'yi, Kamose'yi ve Şeryuf'u da yarı yolda bırakamayız."

"Ben de sana katılıyorum," diye lafa karıştı Güneş. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Tamam da nasıl?"

"Herhalde burada sırtüstü uzanıp hayal kurarak değil," dedi Güneş düşünceli bir tavırla. "Hemen harekete geçmeliyiz."

Ateş'le Maya, şaşkın şaşkın arkadaşlarına baktılar. Güneş'in ağzından böyle kararlı bir cümle duymayı beklemiyorlardı doğrusu.

"Kimsenin beklemediği bir şeyler yapmalıyız," diyerek sözlerine devam eden Güneş, yerinden kalkmış, balıkçı kulübesinin önünde volta atmaya başlamıştı. Arkadaşları merakla ona bakıyorlardı. "Sarayda kimsenin ummayacağı hareket ne olabilir peki?" Diğerlerinden yanıt gelmeyince, "Bizim düşmanın üstüne gitmemizi beklemiyorlardır elbette," dedi.

"Bir şey anladımsa Arap olayım!" diye söylendi Ateş.

Güneş şakacı bir edayla arkadaşının omzuna vurdu. "Merak etme, açıklayacağım. Sarayda kimler var? Kamose var, Ankesenamon var. Bir de Aya var, değil mi? Ankesenamon'un komplosundan hiç haberi olmayan ve her şeyi sona erdirebilecek tek kişi olan Aya. Olanları öğrenmesi gerekiyor. O zaman biz de doğruca saraya gideriz!"

Maya kendini tutamayarak, "Kafayı mı yedin?" dedi. "Başına güneş geçti galiba. Ankesenamon bizi görmekten çok mutlu olacaktır, eminim. Hemen yakalatıp öldürtür bizi herhalde."

"Hiç sanmam," dedi Güneş gülümseyerek. "Kılık değiştireceğiz! Kimse bizi tanıyamayacak. Biz de saraya girip Vezir Aya'ya her şeyi anlatacağız! Ah, işte İti de geliyor. Bakın yiyecek getirmiş!"

Kucağında biraz meyve ve ekmek taşıyan İti, getirdiklerini çocukların arasında bölüştürdü.

Maya ağzındakileri çiğnerken "Nereden buldun bunları?" diye sordu.

"Ödünç aldım," diyen İti sırıtıyordu.

"Bu arada Güneş'in bir planı var. Az önce onu anlatıyordu," diye mırıldandı kız.

İti'nin gözleri heyecanla parlamıştı. "E, ne bekliyorsunuz? Çabuk anlatın!" diye atıldı.

Güneş bir kez daha "Kılık değiştirip saraya gidecek ve Aya ile konuşacağız," dedi. "Sen orada çalışıyorsun. Nasıl giyinirsek dikkat çekmeyiz? Örneğin haftanın belli günleri saraya erzak ve benzeri mallar getiren satıcılar yok mu?"

İti yanıt vermedi; düşünüyordu. Sonra birden yüzü aydınlandı.

"Bu gerçekten de harika bir fikir Güneş," dedi. "Belirli zamanlarda *kupit** teslimatı yapıldığını biliyorum. Bu kokulu yağlar Fenike'den ve *Punt*'tan** geliyor. Firavun onları çok beğenir ve sürekli kullanırdı. Efendime masaj yaparken kullandığım yağlara bazen o kokulardan da katardım. Fenikeli koku tüccarı kılığına girebiliriz pekâlâ. Saraya girmemiz hiç zor olmaz. İş, doğru giysileri bulmaya kaldı."

"Onları nereden bulacaksın bakalım?" diyen Güneş gülüyordu.

İti başını yana eğerek "Babamın evine girmem gerekiyor,"

---

* Parfüm. (Ed. N.)

**Eskiden Doğu Afrika sahillerinde, şimdiki Somali'nin yerinde bulunan ülke. (Ed. N.)

dedi. "Orada uygun bir şeyler bulacağımdan eminim. Umarım ev gözetlenmiyordur."

* * *

İşler tereyağından kıl çeker gibi yolunda gitti. Yarım saat sonra İti arkasında iki eşekle göründü. Hayvanların iki yanından kocaman sepetler sarkıyordu. İti çocuklara beyaz, dökümlü giysiler dağıttı.

Sonuçtan memnun kalmıştı. "Şimdi Fenike'den gelen küçük bir kervana benzedik işte," diye mırıldandı.

"Bence yeterli değil," diye karşı çıktı Maya. "Genç bir delikanlı, üç çocuk ve bir kedi... Hayır İti, saray nöbetçileri bizi hemen tanırlar. Kendimizi bir anda zindanda buluveririz."

İti dişi ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ben hiç böyle düşünmemiştim," diye söylendi. "O zaman başka bir hikâye uyduralım."

Güneş "Saçmalamayın, çok basit aslında," diye araya girdi. "Kiya'yı sepetlerden birinin içine saklarız. İti Fenikeli tüccar rolünü üstlenir. Biz hizmetkârları oluruz, Maya da karısı."

"Efendim?" Maya öfkeyle ayağa fırlamıştı.

Üçüncü zaman yolculuklarında Cengiz Han'ın mezarını ararlarken karşılaştıkları, inatla kızı haremine katmaya çalışan Moğol köle tüccarından sonra Maya bu konuda aşırı hassas-

laşmıştı. Şakasına bile gelemiyordu. O nedenle Güneş hemen "Yalnızca görünürde elbette," diye ekledi. "Yüzüne bir peçe takarsın; yaşın belli olmaz. Hem zaten senin yaşındaki sıradan Mısırlı kadınların çoğu evli..."

Zayıf, uzun boylu kız, ister istemez başını salladı.

* * *

Böylece bir süre sonra küçük kervan, saray kapılarından birine yaklaşıyordu. En önde, elinde bir bastonla İti yürüyordu. Onun arkasında yüzü peçeli Maya, en arkada da yanlarında Ateş ile Güneş'in yürüdüğü iki yük hayvanı vardı. Kiya sepetlerden birinin içine kıvrılmış, hasırların arasından dışarıyı görmeye çalışıyordu. Yanında da Ankesenamon'un Hitit Kralı Şuppiluluma'ya yazdığı mektup duruyordu.

Çocuklara bir göz atan İti, "Ateş, Güneş, siz de çöl rüzgârından korunmak istiyormuş gibi başınızdaki örtüleri yüzünüze doğru çekin," dedi.

Güneş, kaygıyla Ateş'e baktı. Bugün gerçekten de sert bir rüzgâr vardı ve rüzgârın savurduğu kum, çıplak bacaklarına iğne gibi batıyordu. Yine de giysileriyle göze çarpmamaları gerekirdi.

Kapıyı gösteren İti, "Satıcıların kullandığı kapı burası," diye açıkladı. Yüzüne bir gülümseme oturtarak "Haydi bakalım, şansımızı deneyelim," diye mırıldandı.

Kapının önünde bir kuyruk oluşmuştu. Suriye'den şarap ve peruk, Nubiya'dan (bugünkü Sudan) devekuşu yumurtası, Kuzey Afrika'dan tütsü ve kereviz, Arabistan'dan da ince el işlemeli mücevher getiren tüccarlar, uzun bir kuyruk halinde bekleşiyorlardı. Nöbetçilerden izin alan, saraya girebiliyordu.

Sıradaki satıcıları inceleyen Güneş, derin bir nefes aldı. Birkaçı daha yüzlerini peçeyle örtmüşlerdi. Yalnızca gözleri görünüyordu. Nöbetçiler olağanüstü titiz davranıyorlardı. Saraya girmelerine izin vermeden önce her satıcıyı didik didik arıyorlardı. Kuyruk yavaş yavaş azalıyordu. İti'nin küçük grubu da adım adım kapıya yaklaşıyordu. Sonunda kendilerini uzun boylu, yapılı bir nöbetçinin önünde buldular. Sıkıldığı bakışlarından belli olan adam, onları tepeden tırnağa süzdü.

İriyarı nöbetçi, sürekli yinelediği "Nereden geliyorsunuz? Ne getirdiniz? Kimi göreceksiniz?" sorularını bir papağan gibi sıralamıştı.

İti bir reverans yaparak "Fenike'den geliyoruz. Kraliyet ailesine kokulu yağlar getirdik," dedi.

"Ah, öyle mi?" dedi adam diğerlerini süzerek. "Peki ya bunlar kim?"

"Karım ve hizmetkârlarım." İti telaşla yanıt vermiş, sesi biraz ince çıkmıştı.

"Karın demek..." Nöbetçi gülümsedi. "Yüzünü gizlediğine göre ya çok çirkin ya da çok güzel. Hangisi?"

Maya çok heyecanlanmıştı. Ensesinden akan bir ter damlasının sırtından aşağı doğru süzüldüğünü hissetti.

İti zorla gülümseyerek "Elbette, çok güzel," dedi. "Yoksa onunla evlenir miydim?"

"Peki, sen niye yüzüne peçe taktın?" diyen nöbetçi merakla İti'nin yanıtını bekliyordu.

"Elbette sert çöl rüzgârlarından dolayı!" diye bağıran delikanlı, dostça bir sohbetle nöbetçinin sempatisini kazanmaya çalışıyordu. "Nasıl olduğunu merak ediyorsan çöle çık da şöyle bir dolaş. *Sahmet** bu aralar pek acımasız. Çöl rüzgârları hiç bugünkü kadar korkunç olmamıştı. Hiç hoş bir yolculuk olmadı, inan bana!"

"Tabii, tabii de burası çöl değil..."

"Bak işte bunda haklısın," diyen İti yüzündeki peçeyi indirdi.

Maya bu sahneye bakamayarak gözlerini kapadı ve bekledi. Dev adam İti'yi tanırsa işleri biterdi. Kızcağız cesaretini toplayarak gözlerini hafifçe araladı. Nöbetçi tam o sırada İti'yi yeterince incelemiş, başını çeviriyordu. Bir şey fark etmiş miydi? Acaba onu tanımış mıydı?

O sırada "Pekâlâ," dedi nöbetçi. "Geçebilirsiniz ama ileride, kapının girişinde bekleyin. Saraya birini yollayıp geldiğinizi haber verelim. O zaman yağlarınızı doğru yerde boşaltabilirsiniz."

---

* Ateşten nefesiyle çöl rüzgârlarını oluşturan aslan başlı tanrıça. (Ed. N.)

Çocukların yüreğinden bir ağırlık kalktı. Rahat bir tavırla ilerleyip kapıdan içeri girdiler ve dikili taş dedikleri *obelisk*'lerin gölgesine oturdular.

"İşler yolunda gitti," dedi İti memnuniyetle. "Adamın beni tanımayacağından emindim. Genelde hizmetli kapısını kullanırım, burayı değil. Kapıdaki nöbetçiler de hep aynıdır. Bir kapıdan diğerine yollanmazlar pek."

"Bize de söyleseydin de içimiz rahat etseydi bari," diye söylendi Maya.

İti umursamaz bir tavırla, "Söylemeyi unutmuşum, üzgünüm," dedi.

O sırada üstünde giysi namına yalnızca bir peştamal olan bir adam göründü. Adam haşin bir tavırla, "Hey, siz! Benimle gelin!" diye bağırdı. "Hamama gidiyoruz. Getirdiğiniz malı oraya boşaltabilirsiniz."

Eminim yaşlı bir keçi gibi kokuyorsundur. Biraz parfüm sana ne iyi gelirdi, diye düşünen Maya elbette bu düşüncelerini kendine sakladı. Pervasızca sarf edeceği birkaç cümleyle tüm planı tehlikeye atmak istemiyordu. İster istemez o da arkadaşlarıyla birlikte adamın peşine takılıp saraya girdi.

"Doğru yoldayız," diye fısıldadı İti neşeyle. "İşte bakın, şurası Aya'nın dairesi. Oraya gelince dosdoğru içeri dalacağız. Bu yaşlı adam bizi durduramaz. Bu saatten sonra kimse durduramaz, çünkü neredeyse hedefimize ulaştık! Hazır olun!"

"Durun!" diye emretti bir ses arkalarından.

Çocuklar korkuyla irkildiler çünkü bu sesi gayet iyi tanıyorlardı.

Göz alıcı işlemelerle süslü saksılarla renklendirilmiş bir merdivende Ankesenamon duruyordu.

"Bir adım bile atmayın!" diye bağıran dul kraliçe hemen arkasında beliriveren silahlı nöbetçilere dönüp "Yakalayın şunları!" diye buyurdu.

Askerler çocukların üstüne saldırıp hepsini birden yere yatırdılar. Kraliçe yanlarına yaklaştı ve ayaklarının dibinde, tozların içinde yatan grubu gülümseyerek süzdü.

"Kraliyet ailesine kokulu yağ getirmişsiniz, öyle mi?" diye söylendi. "Hiç güleceğim yoktu! Yağ tüccarı daha dün buradaydı. Demek ki yalan söylüyorsunuz! Asıl niyetiniz nedir, söyleyin bakalım!"

Bir yanıt alamayan Ankesenamon askerlere bir işaret yaptı. Biri koşarak gelip çocukların yüzlerindeki örtüleri kaldırdı. Ankesenamon öyle bir kahkaha attı ki sarayın avlusu çın çın çınladı.

"Anlamıştım. İti ve şu ilginç arkadaşları!" Bir anda ciddileşti ve askerlerine emretti: "Sepetleri arayın!"

Askerler hemen dediğini yaptılar. Kiya'nın olduğu sepete elini sokan adam acıyla haykırdı çünkü kedi bir hamlede dişlerini eline geçirivermişti.

"Uğursuz hayvan!" diye bağıran asker Kiya'ya vurmak istedi ama kedi zarif bir sıçrayışla sepetten fırlamış, askerlerin arasından sıyrılarak bir duvarın ardında gözden kaybolmuştu.

Ankesenamon tiksinerek, "Hayvanı rahat bırak. Onun bir önemi yok," dedi. "Mektubu arayın!"

Askerlerin mektubu bulması fazla uzun sürmedi. Rahatlayarak mektubu göğsüne bastıran Ankesenamon, "Bunları toplantı odasına götürün!" diye emretti. "İdam ettirmeden önce şöyle uzun uzun bir konuşalım istiyorum. Mektupta yazılanları başkalarıyla paylaşıp paylaşmadıklarını öğrenmem gerek."

Çocuklar kabaca ayağa kaldırıldılar. Elleri bağlıydı. İtile kakıla götürülürlerken Ateş bir kez daha Siebenthann'ı düşündü. İki saat önce sütunlardan geçip kendi zamanlarına dönme şansları vardı. Yolculuğun bu ucu Teb ise, diğer ucu Siebenthann idi ama bu son şansı tepmişlerdi. Şimdi ise ölüme gideceklerdi.

Konuşma Yasağı

Ateş çaresizlikle arkadaşlarına baktı. Güneş'in gözlerinde çaresizlik vardı. Onları nereye götürüyorlardı acaba? Kamose'nin yanına mı? Sanki o bu işe bir çözüm bulabilecek miydi? Kesinlikle hayır. Yolculuklarının sonuna gelmişlerdi; hatta kendi sonlarına.

Korkudan bacakları birbirine dolanarak yürüyorlardı. Mermer zeminli koridorun duvarlarını çeşitli tanrı resimleri süslüyordu. Özellikle maymun başıyla betimlenen yazı ve bilgi tanrısı *Thot,* sıklıkla görülüyordu. Çocuklar kapıları açık duran ve içlerinden mırıldanmalar duyulan yazı odalarının önünden geçirildiler. Elinde yazı tahtası tutan bir görevli, yanlarından geçerken merakla gruba baktı.

Öfke ve şaşkınlık dolu bir sesle, "Aa, bu İti!" diye bağırdı.

"Kes sesini!" diye tısladı Ankesenamon sertçe.

Saray görevlisi derin bir reverans yaparak "Özür dilerim kraliçem ama İti'yi zincirlenmiş görmek beni çok sevindirdi," dedi. "Dama oynarken beni kandırdı da!"

Ankesenamon elini şöyle bir sallayarak "Önemli bir şey yoksa çekil..." derken yazı odalarından birinden "Amon aşkına, kimin adı geçiyor öyle?" diyen bir ses yükseldi.

Çocuklar başlarını hızla sesin geldiği yöne çevirdiler. Yazı odasından uzun boylu, yaşlı bir adam çıktı. Vezir Aya'ydı bu! Yine üzerlerine tanrıça Maat'ın başı motifi işlenmiş beyaz giysilere bürünmüştü.

Ateş, ağzını tıkayan bezden kurtulmaya çalıştı. Ah, bir konuşabilseydi! Her şeyi açıklayabilir ve hayatlarını kurtarabilirdi. Ancak tıkaç sıkı sıkı bağlanmıştı. Kumaş parçasını ısırıyor, yırtmak için çılgıncasına çabalıyordu.

"Hiç rahatsız olma," dedi Ankesenamon kibirli bir tavırla. "Yalnızca birkaç tutuklu..." Elindeki papirüs rulosunu öyle bir sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Kraliçenin yüzüne bile bakmayan vezir, "Hımm..." dedi ve çocukların çevresinde bir tur attı. "Bunların pek de önemsiz tutuklular olmadığı konusunda bahse girerim. Yoksa sen şahsen ilgilenmezdin. Gördüğüm kadarıyla günlerdir aradığımız şu dört kişiyi sonunda yakalatmışsın."

Ateş, Aya'ya yalvaran bir bakış fırlattıysa da vezirin dikkatini çekemedi. Ağzına kan tadı geldi. Belli ki, ağız tıkacı dudaklarını kanatmıştı.

Ankesenamon sinirlenmeye başlamıştı. "Bakalım... Öyle olup olmadığını göreceğiz. İşin orasını bana bırak. Sen işine dön."

Bunun üzerine vezir, kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman ne iş yapacağıma ben karar veririm," dedi krallığın en önemli ikinci adamı kendinden emin bir tavırla. "Bana yalnızca firavun emir verebilir."

"Firavun öldü," dedi Ankesenamon kupkuru bir sesle.

"Bu onun yerine senin geçtiğin ve bana emirler yağdırabileceğin anlamına gelmez," diye karşılık verdi Aya soğukkanlılıkla.

Ankesenamon'un gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu ama sustu.

Sarayın koridorunda karşılıklı sürdürülen güç düellosunda bu, bir hataydı.

Askerlere dönen dul kraliçe "Haydi, yürüyün!" diye buyurdu. "İti'yi ve diğerlerini zindana götürün!"

Aya elini kaldırıp "Aceleye gerek yok," diyerek askerleri durdurdu. "İti'ye birkaç soru sormak istiyorum."

Ankesenamon, "Ne soracaksan daha sonra, mahkemede sorarsın," diye araya girdi.

"İyi..." dedi Aya şüpheyle ve dul kraliçeye yanaştı. "Tutukluların saçının teline zarar gelmeyeceğine garanti veriyor musun? Onlara... başlarına bir şey gelmesin sakın!"

Ankesenamon dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, "Elbette başlarına bir şey gelmeyecek," diye mırıldandı.

Ateş korkuyla irkildi. Bir kez zindana atıldılar mı, işleri biterdi!

doğru koşarak papirüs rulosunu vezirin ayaklarının dibine bıraktı.

Birkaç saniye boyunca kimse ne yapacağını bilemedi. Kiya'nın saldırısı, herkesi afallatmıştı. Birbirlerine bakan çocuklar yeniden umutlanmışlardı.

İlk kendini toplayan Ankesenamon oldu.

"Mektubu bana ver, Aya!" diye ciyakladı.

Vezir oldukça eğleniyormuş gibiydi. "Sanırım bu yazı oldukça önemli. O zaman ülkenin en yüksek düzeydeki memuru da içeriğini öğrenmeli. Ah, bakın hele... Bu mektup Şuppiluluma'ya yazılmış. Devletimizin en tehlikeli düşmanına... Gerçekten çok ilginç." Aya papirüs rulosunu açtı.

"Hayır, hayır!" diye bağıran dul kraliçe, vezirin üstüne yürüdü. Birkaç adım attı ama daha fazla ilerleyemeden Maya ayağını uzatıp kadına çelmeyi takıverdi. Ankesenamon bir, iki kez yalpaladıktan sonra yere uzandı. Askerlerden biri, Maya'ya vurmak için elini kaldırdıysa da Vezir Aya bir el hareketiyle adamı durdurdu.

"Kızı rahat bırak!" diye emretti ve mektubu okumayı sürdürdü.

Bu arada yattığı yerden kalkan Ankesenamon, "Sen benim adamlarıma emir veremezsin!" diye bağırdı. "O mektubu hemen bana ver!"

Mektubu tutan elini aşağı indiren vezir, askerlere dönüp

"Kraliçe'yi tutuklayın! O bir hain!" diye bağırdı.

Askerler bir an kime itaat edeceklerini bilemediler. Bunun üzerine Aya, mektubu yüksek sesle okumaya başladı. İki dakika bile geçmeden askerler, kimin tarafında olmaları gerektiğini anlamışlardı.

Kraliçeyi yakaladıklarında "Bana dokunamazsınız! Ben sizin kraliçenizim! Bu yaptığınızı canınızla ödeyeceksiniz!" diye haykırıyordu kadın.

Vezir, adamlardan birine işaret etti. Asker çocukların ağızlarındaki tıkaçları çıkarıp, ellerini ve ayaklarını bağlayan ipleri çözdü.

"Olağanüstü zeki kediniz işlerin gidişatını böylesine değiştirdiğine göre, sanırım bizim de biraz konuşmamız gerekiyor," diyen Aya gülümsüyordu.

Kiya doğruca Maya'ya gidip, bir sıçrayışta kucağına yerleşmişti. Kızcağız hayranlıkla kedinin zümrüt rengi gözlerine bakıp "Teşekkürler... Çok teşekkürler," diye fısıldadı. Bir yandan da hayvanı okşuyordu. Neredeyse ağlayacaktı.

"Bu mektup Şuppiluluma'ya verilmek üzere yola çıkmıştı aslında..." diyerek söze başlayan Güneş, olanları bütün detaylarıyla vezire anlattı. İti de hamamda, Tutankamon'un yakınında gözüne çarpan, elinde parfüm vazosu bulunan uzun saçlı siluetten söz ederek Güneş'in eksiklerini tamamladı. Sözlerini bitirdiklerinde vezir, oldukça düşünceli görünüyordu.

O anda bacaklarında bir şey hissetti; sıcak, tüylü bir şey. Kiya! Fark edilmeden onları izlemişti demek. Şimdi de sessizce sırtı ona dönük duran Ankesenamon'a doğru ilerliyordu.

Ancak nöbetçilerden biri onu gördü ve "Şu uğursuz hayvan yine burada!" diye bağırdı.

Kiya işte o anda sıçradı. Ankesenamon da aynı anda arkasına dönmüştü. Tıslayarak üstüne atlayan kediyle burun buruna gelen kadın, bir çığlık atıp kollarıyla yüzünü korumaya çalıştı. Dikkati dağılan kraliçenin elindeki papirüsü kapmak Kiya için çok kolay olmuştu. Zarif bir biçimde yere konan kedi, Aya'ya

Ankesenamon'a dönerek alçak sesle "Bunlara ne diyorsun?" diye sordu.

Kraliçe, inatçı bir bakışla veziri süzdükten sonra, "Hititli bir prensle evlenseydim iki güçlü imparatorluk birleşmiş olacaktı. Birlikte yenilmez bir ülke olurduk!" dedi.

Aya, alaylı alaylı güldü.

"Gerçekten bu kadar saf mısın? Hititlere güvenilir mi hiç? Sen elini uzatırsın; bir süre sonra onlar o eli kırarlar!" Vezir bir süre sustu. Gözleri incecik bir çizgi haline gelmişti. "Hayır, hiç de saf değilsin," diye söylendi. "Tam tersi. Bu tehlikeyi görebilecek kadar akıllı olman bir yana, gücünü korumak için her yola başvurmaya hazırsın Ankesenamon. Buna en büyük düşmanımızla işbirliği yapmak da dahil. Ülkemize ne olacağı umurunda bile değil. Tek umursadığın tahtta kalmak!"

Ankesenamon başını eğip sustu.

"Söyleyecek söz bulamıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Aya başını sallayarak. "Ama sana son bir sorum daha olacak: İti'nin elinde parfüm vazosuyla kaçarken gördüğü kişi sen miydin?"

Dul kraliçe başını evet dercesine salladı.

Sonunda itiraf etti, diye düşündü Maya rahatlayarak. Tutankamon'un mezar süsü olarak sergide gördüğü o enfes parfüm vazosu, demek sahiden cinayet aletiydi!

"Gerçekten kendi kocanı öldürdün, öyle mi?" diye sordu Aya, kadına bir türlü inanamıyordu.

Dul kraliçe bir kez daha başını sallayarak, "Tahta bir varis kazandıramadığım için herkes beni suçluyordu... kendi kocam bile," dedi. "Üstelik beni saraydan göndermekle tehdit ediyordu... Fakat bence Tutankamon'un kendisi lanetliydi. Gencecik bir adam olmasına karşın çok hastaydı..."

Vezir, "Bunları dinlemek istemiyorum," diyerek kadının sözünü kesti. "Tahtı bırakmak istemediğin için acımasız bir cinayet işledin! Hepsi bu! Alın bu kadını gözümün önünden!"

Nöbetçiler kraliçeyi kıskıvrak yakaladılar.

"Ankesenamon'a bir soru da ben sorabilir miyim?" diyen Güneş bir adım öne çıkmıştı.

Aya başıyla onay verince, "Adamların saldırılarında neden Seth'in işaretlerini taşıyorlardı?" diye sordu Güneş.

"Çünkü yıkım zamanı geldi de ondan," dedi Ankesenamon. "Eski âdetler, eski tanrılar... Bunlar artık geride kalması gereken bir devre ait. Hititlerle birleşseydik imparatorluk Aya gibi güç meraklısı rahiplerden temizlenecekti sonunda. Yeni bir çağ başlayacak, bu çağın başlangıcını da eskiye ait tüm geleneklerin yıkılması oluşturacaktı!"

Aya, "Rezil bir suçlunun ağzına böyle büyük laflar yakışmıyor," diye alay etti. "Götürün şu kadını artık!"

Bu kez İti bir adım öne çıkmış, vezire yalvarmaya başlamış-

tı: "Babam Kamose zindanda. Lütfen onu serbest bıraktırın. Arkadaşım Şeryuf'un nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Nöbetçilerden biri "Şeryuf da bodrumdaki zindanlarda," diye atıldı.

Aya, bir baş işaretiyle İti'nin istediklerinin yapılmasını emretti.

* * *

Bir saat sonra çocuklar Aya'nın devasa çalışma odasında oturuyorlardı. Kamose ile Şeryuf da yanlarındaydı. Kamose, yanında iki askerle onlara katıldığında, İti, babasının kollarına atılmıştı. Çocuklar biraz sakinleşince doktorla Şeryuf'a olanı biteni anlatmış, bu arada vezir de onlara en güzel yiyecek ve içecekleri ikram etmişti.

"Size büyük teşekkür borçluyum," dedi Aya. "Ankesenamon planını uygulayabilseydi neler olabilirdi, düşünmek bile istemiyorum."

"Ona ne olacak?" diye soran Maya, genç kadının ölümle cezalandırılmasının sorumlusu olmaktan korkuyordu.

Aya'nın sözleri onu şaşırttı. "Onu sürgüne göndereceğim. İmparatorluğun uzak bir köşesinde, kimsenin onu tanımadığı bir yerde yaşayacak bundan böyle."

"Sürgün mü? Başka bir şey yapmayacak mısınız?"

"Hayır."

İti dayanamayıp söze karıştı. "Fakat bir katili affetmenizi halka nasıl açıklayacaksınız?" diye sordu. Sonra da heyecanla "Amon aşkına, kadın Firavunu öldürdü!" diye bağırdı.

Vezir sakin bir tavırla elini kaldırıp İti'yi susturdu ve "Bu doğru," dedi, "ama bu cinayet, kayıtlara kaza olarak geçecek. Bunu ben sağlayacağım... Siz de bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı? Yoksa ölen siz olursunuz!"

"Peki ama neden?"

Aya tepsiden bir üzüm alıp ağzına attı. "Mantık bunu gerektiriyor. Kraliyet ailesinin adı böyle korkunç bir cinayetle bir arada anılmamalı. Bu hanedanlığın adı firavunlara layıktır, canilere değil. Ayrıca bir ayrıntı daha var." Sözlerine ara veren Aya ağzındaki üzüm tanesini çiğneyip yuttu. Çocukların meraklı bakışlarından zevk aldığı belliydi. Gururla "Firavun ben olacağım," dedi. "Tutankamon'un çocuğu yok. Rahipler, devletin yüksek düzeyli memurları ve askerler beni destekliyorlar. Hükümdarlığımın başlangıcında bir cinayet olsun istemiyorum. Hem kim bilir... saraydaki kötü niyetli bazı kişiler tahta çıkmak için Tutankamon'u benim öldürttüğümü ileri sürebilir, her şeyi örtbas edip cinayeti zavallı dul kraliçenin üstüne yıktığımı iddia edebilirler. Fakat cinayetin olmadığı yerde cinayet zanlısı da olmaz, anladınız mı? Tutankamon'un ölümü bir kazaydı, o kadar!"

Çocuklar düşünceli, hatta afallamış bir biçimde kalakalmış-

lardı. Durumları Aya'nın gözünden kaçmadı. Konuyu değiştirmek için "Küçük bir oyuna ne dersin İti?" dedi. "Duyduğum kadarıyla bu konuda oldukça ustaymışsın."

* * *

Nil nehri ağır ağır akarken, üzerinde bir balıkçı salı ilerliyordu. Güneş, firavun mezarlarının bulunduğu Firavunlar Vadisi'nden batmaya başlamıştı.

Çocuklar nehrin kıyısında duruyorlardı. Bir saat kadar önce saraydan ayrılmışlardı. İti, Şeryuf ve Kamose büyük bir kutlama düzenlemek için eve yollanmışlardı. Çocuklar ise Nil kıyısında dinlenerek yaşadıkları gerilimi üzerlerinden atmaya çalışıyorlardı.

Ateş yassı bir taşı suyun üstünde sektirerek oyalanıyor, Güneş ve Maya da hâlâ hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeyen Kiya ile oynuyorlardı.

"Kayıtlara kaza olarak girecek acımasız bir cinayet..." dedi Güneş usulca.

Maya yanındaki arkadaşını süzerek, "Susmak zorunda olmamız hoşuna gitmiyor, değil mi?" diye sordu.

"Tam üstüne bastın."

"Siebenthann'a dönünce ne yapacaksın ki Güneş? Tarih kitaplarını yeniden mi yazdıracaksın? Bize kimse inanmaz.

Tempus'un sırrını açığa vurmadıktan sonra kimseyi inandıramayız. Bunu mu istiyorsun?"

Güneş, gözlerinden kıvılcımlar saçıyordu. "Hayır, hayır!" diye atıldı. "Bu bir sır olarak kalmalı."

Maya kararlı bir tavırla "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "Hem artık Tutankamon'un nasıl öldüğünü, onu kimin öldürdüğünü biliyoruz. Bu da bir şey, değil mi?"

"Haklısın, bu da bir şey," dedi Güneş gülümseyerek, "ama başka bir şeyi tehlikeye düşürmemek için bir sırrı saklamak zorunda kalmak, bazen insana zor geliyor. Bakın Tempus! Artık yavaştan dönüş yolculuğuna hazırlanmamız gerekmiyor mu?"

Yanlarına gelen Ateş, yassı bir taş ararken, "Siz ikiniz neler konuşuyorsunuz bakalım?" diye sordu.

"Güneş, artık Siebenthann'a dönme vaktimizin geldiğini söylüyordu," dedi Maya.

"İyi fikir. Olay da çözüldü zaten."

"Tek canımı sıkan, İti, Kamose ve Şeryuf ile vedalaşamayacak olmamız," dedi Güneş.

Maya ayağa kalktı ve "Doğru ama bu da 'sırrı koruma' faslına giriyor. Haydi, gelin!" diyerek hızla tapınağa doğru yürüdü.

Eve dönmeyi kesinlikle istemeyen biri varsa o da Kiya idi. Sık sık oturuyor ya da ikide bir gözden kayboluyordu.

"Burada kalmayı ne çok istediğini biliyorum," diyen Maya,

hem hayvanı teselli etmek hem de sütunlara giden yolu çabucak aşabilmek için eğilip kediyi kucağına aldı.

Kiya'nın kulağına eğilerek "Kim bilir Kiyacığım, belki yakında yine geliriz buralara," diye fısıldadı. "Seni de getiririz tabii..."

Veda

Döndükten bir hafta sonra çocuklar, komşu şehre giden otobüse bir kez daha bindiler. Etnoloji müzesindeki Tutankamon sergisi hâlâ açıktı ve üç arkadaşı kendisine çeken bir gücü vardı sanki. Çocuklar, sergi toparlanmadan o değerli mezar süslerini bir kez daha görmek istiyorlardı.

Sergiyi ikinci kez ziyaret etmeyi öneren Maya, "Yaşadıklarımızdan sonra Tutankamon'la... vedalaşmak istiyorum, diyelim," demişti. Ateş'le Güneş de hemen bunu kabul etmişlerdi.

Zaman Dedektifleri girişin önündeki kuyruğa girmiş bekliyorlardı. Maya, omzuna yine o koskocaman çantayı asmıştı. İçinde Kiya vardı elbette. Kız, gözleriyle çevreyi araştırıyordu. Sonunda görmeyi umduğu şeyi gördü. İlerideki kayın ağacının dalları arasında, keskin gözlerini onlara dikmiş duran, küçük bir şahin vardı. Ateş, Güneş ve Kiya şahini fark etmemişlerdi ama Maya elini hafifçe kaldırıp hayvana el salladı. Bu şahinin, müzeye ilk geldiklerinde ve daha sonra da Siebenthann Kütüphanesi'nde gördüğü şahin olduğundan emin değildi elbette ama nedense ikisinin aynı kuş olduğunu hissediyordu. Bu duyguyla gülümsedi.

Şahin birden kanat çırpıp havalanıverdi. Birkaç dakika sonra da gözden kayboldu.

Ateş birden, "Ne oldu? Buraya kök salmaya mı niyetlisin?" diye sorunca irkildi kız. Çocuklar oldukça ilerlemişlerdi ama o bunu hiç fark etmemişti; kızardı.

"Geliyorum," diye mırıldanarak arkadaşlarına yetişti.

* * *

Müze yine kalabalıktı. Çocuklar hemen Tutankamon'un maskesinin bulunduğu kısma yöneldiler. Maske, vitrindeki yerinde duruyordu.

Çocuklar çevrelerine bakındılar. Şansları vardı. Bulundukları bölmede o anda onlardan başka kimse yoktu, maskeyle baş başaydılar. Maya kediyi çantadan çıkarıp kucağına aldı. Üç kafadar saygıyla vitrine eğildiler. Kimse tek kelime etmiyordu. Kocaman göz delikleri bulunan altın maskeye büyülenmiş gibi bakıyor, erken ölümü Mısır tarihinin en büyük gizemlerinden birini oluşturan firavuna bir anlamda böylece veda ediyorlardı.

"Biz oradaydık," diye fısıldadı Maya. "Seni sarmalayan o son sırrı artık biliyoruz yüce firavun."

Ateş yan yan kıza bakarak "Seni duyduğunu hiç sanmıyorum Maya..." dedi.

"Ben olsam bu kadar kesin konuşmazdım," diye yanıt verdi Maya dalgın bir tavırla.

"Haydi, ilerleyin," dedi Güneş. "Ben şu iki nöbetçiyi bir de yakından görmek istiyorum."

Maya, Kiya ile vitrinin önünde biraz daha oyalanırken Ateş, Güneş'le birlikte yürüdü.

Maya bakışlarını maskeden ayıramıyordu. Her baktığında da altın maskedeki gözlerin hareket ettiğini düşünmekten kendini alamıyordu. İşte gözkapakları yine kıpırdamıştı. Yoksa bu, bir ışık yansımasından mı kaynaklanıyordu?

Kiya'ya doğru eğilerek "Sen de gördün, değil mi?" diye sordu.

Kedi miyavlayarak yanıt verdi.

Birden arkalarında sesler duyuldu. Belli ki, diğer ziyaretçiler de o tarafa doğru geliyorlardı. Kız hemen kediyi çantaya sokup arkadaşlarının peşinden koştu. Bu arada maskedeki gözlerin hareket ettiğini kimseye söylememeye karar vermişti. Tutankamon'un bu sırrını koruyacaktı. O öğleden sonra ikinci kez kendi kendine gülümsedi.

Tutankamon Kimdir?

Tutankamon 18. Hanedan'ın mensubu olarak M.Ö. 1345–1327 yılları arasında yaşamıştır. Büyük olasılıkla babası olan Akhenaton ile kardeşi Semenkare'nin ölümünden sonra, henüz yedi yaşındayken firavun olmuştur. Önceleri adı Tutankaton (Aton'un canlı kopyası) idi çünkü Firavun Akhenaton (Aton'un parıltısı) Güneş Tanrısı Aton'u Mısır'ın tek tanrısı ilan etmiş, diğer tüm tanrıların önemsiz olduğunu ileri sürmüştü. Genç ve kolayca yönlendirilebilen Firavun Tutankaton zamanında –biraz da zorla– eski düzen geri getirilmiştir. Bu, Amon ve Horus gibi eski tanrıların eski saygınlıklarına kavuşturularak tanrısal hiyerarşide önceki konumlarına oturtulmaları anlamına gelmektedir. Tutankaton da adını Tutankamon'a (Amon'un canlı kopyası) çevirmiştir. Bu örneği izleyen eşi de Ankesenpaaton olan adını Ankesenamon olarak değiştirmiştir.

Devlet işlerini, reşit olmayan firavun adına Vezir Aya yürütmüştür. Aya, Akhenaton zamanında da vezir olarak Mısır'a hizmet etmiş, olağanüstü güç kazanmış bir devlet adamıydı. Ne var ki, Firavun Tutankamon büyüdükçe kendine güveni artmış ve Aya'yı ikinci plana itmiştir. İlk büyük inşaatını gerçekleştir-

miş ve Luksor Tapınağı'nın sütunlu salonunu tamamlatmıştır. Kırk beş metre uzunluğundaki bu bölümün inşaatına büyükbabası III. Amenhotep zamanında başlanmışsa da firavun, görkemli yapı sona ermeden ölmüştür.

Tutankamon'un askeri başarıları da azdır. Firavunluğu sırasında yalnızca Suriye ve Nubiya'ya birkaç başarılı sefer yapılmıştır.

Tutankamon ile karısı Ankesenamon'un iki kızı olmuş, ikisi de ölü doğmuştur. Mumyalanan kızlarının mezarları, daha sonra arkeologlar tarafından bulunmuştur.

Genç firavun, on sekiz yaşında ölmüştür. Günümüzde cinayete kurban gittiği düşünülmektedir. Kafatasının arkasında ancak sert bir cisimle oluşabilecek bir ezik bulunmuştur. Aralarında Bob Brier'ın da bulunduğu bazı tarihçiler, giderek büyüyen firavunun gücünü elinden alacağından korkan Vezir Aya'yı şüpheliler arasına koyarlar. Aya ve Tutankamon ile birlikte ülkenin en güçlü kişilerinden biri olan ve aynı zamanda firavun olmak isteyen ordu komutanı Horemheb de cinayet zanlılarından biridir.

Ancak en önemli şüpheli, elbette dul karısı Ankesenamon'dur. Onun da kocasını öldürmek için nedeni vardır; iktidar hırsı. Tahta varis doğuramamakla suçlanan kraliçe, saraydan uzaklaştırılma tehdidiyle karşı karşıyaydı. Kocasının ölümünden sonra iktidarı ele geçirme gayretiyle Mısır'ın en büyük düşmanı olarak nitelenen Hitit Kralı Şuppiluluma'ya bir mektup yazdığı

bilinmektedir. Bu mektupta kralın oğullarından biriyle evlenip onu Mısır'a firavun yapmayı önermiştir. Ne var ki, planı gün ışığına çıkınca engellenmiştir.

Aya ile Horemheb, Ankesenamon'un bu davranışını bir skandal olarak nitelendirmişlerdir. Ne de olsa en büyük düşmanla işbirliği yapmak, vatana ihanet demektir. Bu olaydan sonra Ankesenamon'un adı tarih sahnesinde bir daha anılmamıştır. Akıbetinin de ne olduğu bilinmemektedir.

Bu konuyla ilgili en az üç şüpheli varsa da Tutankamon'u gerçekte kimin öldürdüğü, büyük olasılıkla hiçbir zaman belirlenemeyecektir.

Yaşlı Aya, kendisine kıyasla oldukça genç olan Horemheb'i de yanına çekmiştir. Aya'nın ona firavunluk tahtını önerdiği –Aya'nın kendi hükümdarlığından sonra elbette– tahmin edilmektedir.

Öyle de olmuştur. Aya, Mısır'ı öldüğü güne kadar yönetmiştir. Ondan sonra da tahta Horemheb çıkmıştır. Horemheb yirmi yedi yıl boyunca ülkeyi demir yumrukla yönetmiş ama Mısır onun döneminde büyük güç ve zenginlik kazanmıştır.

Genel olarak değerlendirmek gerekirse Tutankamon, Mısır tarihinin önemli firavunlarından değildir. Günümüzdeki ününü arkeologlara borçlu olduğunu söyleyebiliriz.

26 Kasım 1922 tarihinde İngiliz ressam ve Mısır tarihi araştırmacısı Howard Carter (1874 –1939) Firavunlar Vadisi'nde

bir mezar odası bulmuştur. Duvara açtığı delik sayesinde bulduğu bu odayı, bir mumun zayıf ışığında görmeye çalışmıştır.

Carter daha sonra bir yazısında bu olayı, "Önce hiçbir şey göremedim," diye anlatır. "Ancak gözüm karanlığa alıştıkça içerideki hayvan resimlerini, heykelleri ve altın eşyayı seçebildim."

Carter dünya çapında, eşsiz ve çok çarpıcı bir keşif gerçekleştirmiş, yüzyıllarca yağmalanmadan kalabilen bir firavun mezarı bulmuştur.

Tutankamon'un hazinesi yavaş yavaş çıkartılarak koruma altına alınmıştır. Bunların içinde mücevherler, sandıklar, bir divan, değerli taşlarla işlenmiş mücevher kutuları, insan boyunda tahtadan iki nöbetçi, yüz on santim uzunluğunda bir saltanat kayığı, tahta araba parçaları, her türden kap kacak ve daha birçok şey vardır. Hepsi de mükemmel bir el işçiliğiyle altın ve lacivert taşı gibi değerli maden ve taşlardan ya da çok değerli ahşaptan üretilmiştir. Tutankamon'un mumyasının iç içe geçmiş üç tabutun içine yerleştirilerek gömülmesi de oldukça ilginçtir. Bunlardan en dıştaki altın kaplamalı ahşaptandır. Ortadaki de kristal ve yarı değerli taşlarla bezenmiş, altın kaplamalı ahşaptandır. En içteki tabut ise som altındandır ve yüz on kilo, dört gram ağırlığındadır! Firavunun mumyası hiç bozulmamış ve üstü altın ve mücevherle kaplanmıştır. Yüzünde, hatları ince ince işlenerek huzurlu bir ifade verilmiş altın bir maske bulunmaktadır. Günümüzde bu hazine Kahire

Müzesi'nde saklanmaktadır. Mezardan çıkartılan eşyaların bir kısmı zaman zaman ödünç verilerek dünyanın çeşitli müzelerinde sergilenmektedir.

Sözlük

Amon: Mısır'ın en büyük tanrısı, çoğunlukla elinde bir asayla otururak ya da başında taç ve iki uzunca tüyle ayakta dururken betimlenir.

Ankh: "T" harfinin üzerine oturtulmuş küçük bir daireden ibaret olan, en yaygın eski Mısır sembolüdür. "Nil'in anahtarı" olarak da bilinir.

Anubis: Siyah bir köpek ya da çakal kafasıyla betimlenen tanrı. Anubis, ölülere tapınma ve mumyalamayla ilgilidir. Mumyalama yapan rahipler, işlem sürecinde Anubis maskesi takarlardı.

Deben: Katlanabilen metal bir tel biçimindeki ödeme aracı. İstenildiği kadarı kopartılarak kullanılırdı. Örneğin, bir çift sandalet 3 deben, bir yatak 25 deben, bir öküz 100 deben idi. Ayrıca Şati denilen, içi boş halka biçiminde ve 1/12 deben değerinde bozuk paraları vardı. Metal bozuk paralar, Roma ve Yunan dönemi Mısırı'nda kullanılmıştır.

Hathor: Gökyüzü tanrıçası.

Horus: Şahin başlı tanrı, gökyüzünün efendisi. Amon ile bir-

likte firavunların bedeninde can bulduğuna inanılan Mısır'ın en önemli tanrısı.

İsis: Tanrı Osiris'in eşi. Genellikle kuş başı ile betimlenirdi. Horus'un annesi.

İrep: Şarap.

İrtet: Süt.

Kupit: Parfüm. O zamanlar temel maddesi çitlembik ve sakız ağacından, katırtırnağı çiçeğinden, zencefile benzeyen bir bitki olan havlıcandan, ardıç, safran, tarçın, kakule ve Hint sümbülünden elde edilen kokulu yağlar.

Konşu: Gençlik ve Ay tanrısı (Amon ile Mut'un çocuğudur). Şahin başlı, başının üstünde bir ay taşıyan bir erkek biçiminde betimlenirdi.

Lapis: Mavi, kısmen değerli bir taş.

Maat: Adalet tanrıçası. Elinde bir asa ile ankh sembolü tutan, başına bir tüy takmış kadın biçiminde resmedilirdi.

Mut: Akbaba başlı tanrıça.

Obelisk: Yunanca *obeliskos* (kebap şişi) kelimesinden gelir. Kare tabanlı, uca doğru sivrilen uzunca, kocaman bir taş kitlesi.

Obsidiyen: Silah ve süs eşyası yapmakta kullanılabilen volkanik kaya.

Nekropol: Ölüler Kenti.

Osiris: Yeraltı ve verimlilik tanrısı. Çoğunlukla kuş biçiminde canlandırılırdı. İsis'in kocası ve Horus'un babasıdır.

Punt: Doğu Afrika sahillerinde bir ülke; günümüzdeki Somali olması muhtemel.

Pilon: Bir tapınağın girişini vurgulayan ve karşılıklı yerleştirilen yüksek sütunlar.

Ra: Şahin başlı Güneş Tanrısı.

Sahmet: Ateşten nefesiyle çöl rüzgârlarını oluşturan aslan başlı tanrıça.

Seth: Kötülük, yıkım ve kargaşa tanrısı. Horus ile Osiris'in düşmanıdır. Genelde köşeli kulaklı, uzun burunlu, eşekle tazı karışımı hayali bir hayvan biçiminde betimlenirdi.

Skrabe: Eski Mısır'da kutsal kabul edilen dört kanatlı uçucu bir böcek (bokböceği). Yeniden doğuşun simgesi oluşunun yanı sıra uğur getirdiğine de inanılır, bu nedenle de başta kolye olmak üzere çeşitli takılarda kullanılırdı.

Thot: Yazı ve bilgi tanrısı ancak sihirden de sorumludur. Genelde şebek ya da Mısır turnası başıyla betimlenirdi.

Uşebti: Firavuna öbür dünyada hizmet etmesi için mezara yerleştirilen hizmetkâr heykeli.

Vezir: Mısır'da en yüksek dereceli devlet memuru. Genelde içişleri, adalet ve maliye bakanlığı görevlerini bir arada sürdüren kişi ve firavundan sonraki en önemli yetkili.